

Esther Vilar

Az idomított férfi 1982

Der Dressierte Mann

Deutscher Taschenbuch Verlag GmbH, München. 1982.

Fordította Szilágyi Éva. 1990

Akadémiai Kiadó ISBN 963.05 5829 7

hortoprolog

Biztosak lehetünk abban, hogy ez szociológus Hölggy mindenkinél többet tett a női lét humanizálásáért. Még akkor is ha írásában egy szándékosan eltúlzott és a nyugati felső középosztály bornírt világára leszűkített paródiát ad elő.

Bocsássanak meg Neki és értelmezzék jól a sorait.

Az adaptív evolúció kényszere által létrejött brutális emberi társadalom fennmaradása és egyben az antropológiai meghatározottság által ily módon megvalósult társadalmi szerepek kialakulása, szükségszerűen vezetett el egy eltorzult társadalmi struktúrához, ahol: amilyen az emberek és állatok közötti viszony volt, olyan lett a nők és férfiak közötti viszony is. Avagy a természethez való viszony. Avagy amilyen a nők és férfiak viszonya egymáshoz, olyan az egyik ember viszonylata a másikhoz.

Az ilyen típusú írások soha nem jártak jól amikor a pórnép tudatfarfopái közé kerültek használatra, valós szociológiai jelentései elsikkadtak és az elmúlt közel negyven év (nyugaton nagyon kevés-Kelet-Európában pedig egyetlen egy) hozzászólás-komment-kritika sem volt képes a helyén értelmezni az írásból következő helyzetjelentést.

Ráadásul Vilar dimenziói a mai Középkelet-Európára nem alkalmazhatók.

Globális korunkban ugyanakkor a mindent átalakító technológiai szolgáltatásokhoz - amikhez nem kellene férfitulajdonságok - több nőt fognak alkalmaznak majd, mint férfit.

Ekkor Vilar sémái felbomlanak és újak jönnek létre. Ami megmarad belőlük, azok a sokkal lassabban változó és befolyásolhatatlan biológiai realitások, a nemek viszonyai, melyeket a korábbi imprinting lidércnyomások konzerválnak.. Ezek minden gazdasági és kérészéletű politikai rendszernél erősebbek, és lassan tovább torzulnak egy, a korábbi elidegenedést felerősítő transzhumán alien társadalom felé.

(részletek)

*

A rabszolgák boldogságáról

A citromsárga MG farolni kezd. A volánnál ülő fiatal nő kissé merészen megállítja, kiszáll, és felfedezi, hogy a bal elülső gumi lapos. Nem vesztegeti az idejét, azonnal megteszi a javításhoz szükséges első lépéseket: úgy néz az elhaladó autósok szemébe, mintha várna valakit. A női tehe-

tetlenségnek („a férfias technika cserbenhagyta a gyenge nőt”) erre a nemzetközi egyezményes jelére hamarosan megáll egy kombi. A vezető azonnal látja, hogy mi a teendő, és vigasztalóan így szól: „Ezt mindjárt rendbehozzuk,” és határozottságát bizonyítandó, kér a nőtől egy kocsiemelőt. Nem kérdezi tőle, ki tudja-e cserélni a kereket, mert ahogy ránéz - a nő kb. harmincéves, divatosan öltözködik, és ki van festve - úgyis tudja, hogy a nő erre nem képes. Mivel emelőt nem talál, elmegy a sajátjáért, és mindjárt magával hozza a szükséges szerszámokat. Öt perc alatt elintézte a dolgot, és a meghibásodott kereket is berakta a megfelelő helyre. Kezei olajosak lettek. A nő által udvariasan felkínált hímzett zsebkendőt udvariasan visszautasítja. (Ilyen esetekre mindig tart egy ócska rongyot a szerszamos ládájában.) A nő lelkendezve köszönetét mond, és bocsánatot kér „tipikus női” ügyetlenségéért. Ha a férfi nem jött volna - mondja - esetleg estig itt állt volna. A férfi erre nem szól semmit, de amikor a nő beszáll, udvariasan kinyitja előtte a kocsiját, és a lehúzott ablakon át még figyelmezteti, hogy jól tenné, ha a meghibásodott kereket minél gyorsabban pótolná. A nő azt válaszolja, hogy **még ma utasítani fogja** a szerelőt. Azután elhajt.

(Az ilyen típusú heroldszervíz tevékenységeket mára, a 2000-es évek után, már kiegészíti a laptop, mobiltelefon és a közösségi médiaapplikációk karbantartása.)

Miközben a férfi összepakolja szerszámait, és egyedül visszaballag a kocsihoz, bosszankodik, hogy nem tud kezet mosni. Mivel szerelés közben a nedves agyagon állt, a cipője sem olyan tiszta már, mint amilyennek lennie kéne - a férfi kereskedelmi ügynök. Ha még el akarja érné a következő ügyfelét, sietnie kell. Beül s beindítja a motort. „Ezek a nők” gondolja - egyik hülyébb, mint a másik”, és egészen komolyan azon tűnődik, mit csinált volna a nő, ha ő nincs kéznél. Szokása ellenére elővigyázatlanul gyorsan hajt, hogy késését behozza. Kis idő múltán elkezd halkán dúdolni. Bizonyos értelemben boldog.

Ebben a helyzetben a legtöbb férfi így viselkedett volna és a legtöbb nő is: A nő (ahányszor csak módja van rá) minden aggály nélkül dolgoztat egy férfit maga helyett, mégpedig azon az alapon, hogy az férfi, ő meg valami egészen más, ti. nő. Nem tudott volna egyebet tenni, mint hogy kívárrja, míg egy férfi segít rajta, hiszen nem tanult egyebet, csak azt, hogy defekt esetén meg kell bízni egy férfit a javítással. A férfi viszont - aki egy teljesen idegen embernek gyorsan, szakszerűen és ingyen egy szolgálatot tesz, tönkreteszi az öltözékét, kockára teszi üzlet megkötését, és a végén gyorsan hajtással még veszélybe is sodorja magát - a kerékcserén kívül még egy sereg egyéb defektet is ki tudott volna javítani, sőt meg is tette volna, mert hisz megtanulta.

És miért foglalkozna egy nő szereléssel, amikor az emberek fele - a férfiak - ezt olyan jól tudják, és készek is rá, hogy tudásukat a másik fél rendelkezésére bocsássák? A nők úgy intézik, hogy a férfiak helyettük dolgozzanak, gondolkozzanak, viseljék a felelősséget. A nők kizsákmányolják a férfiakat. De a férfiak erősek, intelligensek, fantáziadúsak, míg a nők gyengék, buták és fantáziátlanok. Akkor miért a nők zsákmányolják ki a férfiakat, és miért nem fordítva?

Lehet, hogy erő, intelligencia és fantázia nem is a hatalom, hanem a behódolás előfeltételei? Lehet, hogy a világot nem azok irányítják, akik tudnak valamit, hanem azok, akik semmi másra nem alkalmasak: a nők? És ha ez így van, hogyan érik el a nők, hogy áldozataik ne érezzék magukat becsapottnak és megaláztattnak, hanem annak érezzék magukat, amik a legkevésbé, ti. uraknak? Hogyan adják nekik azt a boldogságérzetet, amely eltölti őket, amikor értük dolgoznak, a büszkeségnek és fölénynek azt az érzését, amely egyre nagyobb teljesítményekre készíti őket? Hogyan nem lepleződnek le a nők?

Mi a férfi?

(-)

A férfi egyéb részletekben is hozzá idomult helyzetéhez. A haját úgy hordja, hogy nincsen szüksége másra, mint két-három hetenként egy negyedóra alatt elvégezhető nyírásra. Fürtökre, hullámokra vagy színezésre nem is gondol, ilyesmi csak zavarná a munkában, amelyet gyakran a szabadban végez. De még ha hordana ilyen frizurát, és jól is állna neki, a nőknél aratott sikerét nem növelné, mert a nők véleményét a férfiakra - épp ellenkezően azzal, ahogy a férfiak ítélik meg a nőket - soha nem esztétikai szempontok szabják meg. Azok a férfiak, akik egy darabig egyéni frizurát hordanak, ezt hamarosan maguk is észreveszik, és így visszatérnek a két-vagy háromféle rövid vagy hosszú hajú típus frizurák egyikéhez. Ugyanez vonatkozik a szakállhordókra is. Csak túlérzékeny lelkületű, rendszeren többé-kevésbé intellektuel férfiak hordanak hosszabb időn át hosszú szakállt, mert szabadon burjánzó szőrzetükkel erőteljes szellemiségüket vélik kifejezésre juttatni. Minthogy ez meglehetősen fontos utalás az alkatukra, és ezáltal különleges felhasználhatóságukra, a nők hasznos ismertetőjelként el is tűrik (kiderül belőle, milyen területen lehet az ilyen férfiakat a legkönnyebben kizsákmányolni, ti. neurotikus értelmiségi munkákban).

(-)

Jegygyűrűjén kívül, amely mutatja, hogy őt egy bizonyos nő egy bizonyos módon már hasznosítja, a férfias férfi nem hord ékszert. A csuklóján levő nagy, otromba óra (vízálló, ütésálló és mutatja a dátumot) igazán nem luxus tárgy. Gyakran attól a nőtől kapta, akiért dolgozik.

(-)

Bármennyire is hasonlítanak egymásra külsőleg a férfiak, egy idegen bolygóról jött megfigyelő azt hihetné, hogy annyira, mint egyik tojás a másikra -, mégis nagyon külön-böző módon bizonyítják férfiasságukat, azaz a nők céljairavaló felhasználhatóságukat. S ennek így is kell lennie: mivel a nők alig dolgoznak, a férfiakra minden területen szükség van.

Vannak férfiak, akik reggel nyolckor óvatosan kihozzák a nagy, zárt autót a garázból, mások egy órával hamarabb közép kategóriájú kocsijukon mennek munkahelyükre, megint mások hónuk alatt egy ócska aktatáskával, benne a munkaruhájukkal meg egy kis tízóráival még teljes sötétségben sietnek az autóbushoz, vonathoz, földalattihoz, hogy eljussanak az építkezéshez vagy a gyárba, ahol dolgoznak. A férfiak utolsó csoportjához, a legszegényebbekhez a sors különösen kegyetlen: őket ugyanis a legkevésbé vonzó külsejű nők zsákmányolják ki. Minthogy a nőket a férfiakban mindig csak a pénz érdekli, a férfiakat a nőkben pedig mindig csak a külső megjelenés, a legvonzóbb nőket a saját közegükben mindig elviszik a legjobban kereső férfiak.

Bárhogy tölti el egy adott férfi a napját, egy vonatkozásban ugyanúgy teszi, mint a többiek, ti. megalázó módon. És nem magáért teszi, nem saját maga fenntartásáért - mert ehhez sokkal kisebb erőfeszítés is elég volna (a férfiaknak úgy semtelik a luxusra) - másokért teszi, s arra még mérhetetlenül büszke is. Íróasztalán ott áll a felesége és gyermekei fényképe, őket minden lehető alkalomkor mindenkinek megmutatja.

(-)

A férfi, aki megváltoztatja életmódját, tehát foglalkozását (mert a férfi számára élet és munka ugyanaz), megbízhatatlannak számít. Ha többször is változtat, a társadalom kiveti magából, és magára marad. Mert a társadalom az annyi, mint a nők.

Egy ilyen következménytől való félelem feltehetően nagy lehet; különben elképzelhetetlen volna, hogy egy orvos, aki gyermekkorában lelkesen ebihalakkal, befőtt üvegekkel bíbelődött, egész életét azzal töltse, hogy undorító keléseket vágjon fel, emberi váladékot vizsgáljon és éjjel-nappal olyan emberekkel foglalkozzék, akiknek a külsejétől mindenki más elmenekülne? Vajon a zongoraművész, aki ugyanolyan gyerek volt, mint a többi, és csak kedvére muzsikált, hajlandó volna ezredszer eljátszani azt a bizonyos Chopin-nocturne-t? Vagy az a politikus, aki annak idején az iskolában rájött egy pár trükkre, amelyekkel embereket irányítani lehet, és ezeket jól alkalmazta, belenyugodna, hogy felnőtt korában beosztott funkcionáriusként évtizedeken át ismétlgesse ezeket a semmitmondó frázisokat, hogy mindig ugyanazokat a grimaszokat vágja, és elviselje ezt a borzasztó ecsegést egy épp olyan beosztott rivális szájából? Valamikor másfajta életről álmodozott! És még ha ezen az úton egy nap az Egyesült Államok elnökének is választják meg: nem fizetett egy kicsit sokat ezért az állásért?

Nem, alig hihető, hogy a férfiak szívesen teszik azt, amit tesznek, hogy nem vágnak valami változatosságra. Azért teszik, mert erre idomították őket: egész életük idomítási mutatóványok sorából áll. **Az a férfi, aki már nem tudja a mutatóványát, aki kevesebb pénzt keres, „kudarcot vallott”, és mindent elveszít: feleségét, családját, otthonát, életének értelmét - mindenfajta biztonság érzést.**

Persze, azt is lehetne mondani, hogy az a férfi, aki már nem keres eleget, automatikusan szabaddá vált, és örülhetne az ilyen happyendnek. Csakhogy a férfiak nem akarnak szabadok lenni. Ahogy még később látni fogjuk, a férfiak „a szabadság jóleső hiánya” modell szerint működnek. **Életfogytiglani szabadság rosszabb lenne számukra az életfogytiglani rabszolgaságnál.**

Más szóval, a férfi mindig keres valakit vagy valamit, aki rabszolgájává teszi, mert csak rabszolgaként érzi biztonságban magát - és választása rendszerint a nőre esik. De hát ki vagy mi a nő, hogy éppen neki adja el magát, akinek ezt a méltatlan életet köszönheti, amelyben annak rendje és módja szerint kizsákmányolják, és miért éppen nála érzi magát biztonságban?

(-)

Mi a nő?

Mint mondtuk, ellentétben a férfival, a nő az az ember, aki nem dolgozik. A meghatározás ezzel teljes is volna - sokkal többet ugyanis nem tudunk a nőről mondani -, **ha az ember fogalma nem volna annyira átfogó és pontatlan**, hogy nem lehet vele férfit és a nőt egyszerre meghatározni. Az emberi lét két lehetőséget kínál: választhatunk egy animális, állati, alacsony szintet, vagy egy szellemi szintet. A nő kétségtelenül az előzőt választja. Jó fizikai közérzet, és egy fészek, amelyben akadálytalanul eleget tehet az inkarnáció követelményeinek - ez számára a legfontosabb. **Bebizonyított tény, hogy a férfiak és a nők azonos szellemi képességekkel születnek, tehát primer különbség intelligenciájuk között nincsen.** Hasonlóképpen kiderült, hogy azok a képességek, amelyeket nem fejlesztenek, elkorcsosulnak, márpedig a nők nem használják szellemi képességeiket, szántszándékkal tönkreteszik gondolkodási berendezésüket, és ez a rendszertelen agytréning a másodlagos, visszafordíthatatlan ostobaság állapotába juttatja őket. Miért nem használják a nők az agyukat? **Azért, mert nincsen szükségük szellemi képességeikre az életben maradáshoz.** Elméletileg elképzelhető, hogy egy szép nőnek kevesebb az intelligenciája, mint például egy csimpánznak, és mégis megállja a helyét az emberek világában.

Legkésőbb tizenkét éves kortól - ez az a kor, amelyben a legtöbb nő elhatározta, hogy prostituált lesz, azaz később szerez magának egy férfit, aki érte és helyette dolgozik, és akinek ellenszolgáltatásként bizonyos időközönként rendelkezésre bocsátja vagináját - a nő nem fejleszti tovább szellemét. Igaz, hogy továbbképezte magát, és közben megszerezte mindenféle diplomát - mert a férfiak azt hiszik, hogy az a nő, aki valamit megtanult könyv nélkül, valóban tud is valamit (az oklevél tehát növeli a nő piaci értékét) -, de a valóságban ebben a korban egyszer s mindenkorra elválnak a nemek útjai. Ezen a ponton véglegesen megszűnik a férfi és a nő között a megértés lehetősége.

Ezért az egyik leggyakoribb hiba, amelybe a férfi beleesik akkor, amikor egy nőről véleményt alkot, az, hogy magához hasonlónak tartja, azaz olyan embernek, aki többé-kevésbé ugyanazon az érzelmi és értelmi síkon él, mint ő maga. A férfi kívülről meg tudja figyelni felesége viselkedését, fülével hallja, amit mond, szemével látja, hogy mivel foglalkozik, külső jelekből ítélve következtethet arra, hogy mit gondol, **de ezen közben saját értékskáláját veszi alapul. Tudja, hogy ő a nő helyében mit mondana, gondolna, tenne.** És ha megvizsgálja tanulmányainak - saját mércéjével mérve - lehangoló eredményét, csakis arra a következtetésre juthat, hogy van valami, ami megakadályozza a nőt abban, hogy azt tegye, amit ő maga a nő helyében szívesen tenne. Mert a férfi önmagát tartja minden dolog mércéjének, és amennyiben az embert logikusan gondolkodó lényként határozzuk meg, ehhez joga is van.

Ha például azt tapasztalja, hogy egy nő naponta bizonyos időt főzéssel, takarítással és mosogatással tölt, nem arra fog következtetni, hogy ezek a tevékenységek kielégítik, mert megfelelnek szellemi ideáljának, hanem arra, hogy **bizonyosan ezek a tevékenységek akadályozzák abban, hogy egyéb dolgokkal foglalkozzék.** Így hát iparkodni fog a rendelkezésére bocsátani mosogatógépet, porszívót és kiegészítőket, amelyek ettől az ostoba munkától megszabadítják, és lehetővé teszik, hogy olyan életet éljen, amilyent a férfi a maga számára megálmodott.

Csakhogy csalódnia fog: szó sincs arról, hogy a nő eztán elkezd szellemi életet élni, politikával, **világúrkutatással vagy történelemmel** foglalkozni. Az így megtakarított időt arra fogja használni, hogy süteményt süssön, fehérneműt vasaljon, fodrokat varrjon, vagy **ha nagyon vállalkozó kedvű, virágfüzereket ragasszon a fürdőszobában levő egészségügyi berendezési tárgyakra.**

Minthogy a férfinak azt kell hinnie (pontosabban, mivel a nő elhiti vele -, **mert melyik férfi tartja valóban fontosnak a vasalt fehérneműt, a virágmintát vagy az otthon készített süteményt?**), hogy mindegyik szükség van az életben, hogy legalábbis hozzátartozik a kultúrához, ezután vasaló-automatát talál fel számára, kész sütemény masszát, iparilag díszített wc-papírtartót. De a nő még mindig nem kezd olvasni, még mindig nem foglalkozik politikával, és **a világmindenség felfedezése még mindig hidegen hagyja.** Az ajándékba kapott idő éppen jól jön neki: végre törődhet saját magával. És mivel a szellemi dolgok utáni vágy teljességgel idegen a számára, ezen természetesen külső megjelenését érti. A férfi, aki szereti a nőt, és egyebet se óhajt, mint a boldogságát, még ebben is elkíséri: csókálló ajakrúzszt gyárt neki, könnyálló szemfestéket, otthoni dauert, gyűrtenített fodros blúzt, eldobható fehérneműt. Változatlanul egy cél lebeg a szeme előtt: hogy egyszer mindennek vége lesz, hogy minden specifikusan női, a férfi számára ismeretlen, tehát a „természettől fogva érzékenyebb” nő „magasabb” létszükségletei biztosítva lesznek, és így a nő végre vállalhatja az életét, amit a férfi egyedül méltónak tart az élethez: egy szabadember életét.

És a férfi vár. Minthogy a nő nem jön magától, elkezd átcsalni az ő világába: propagálja a

koedukációt az iskolákban, hogy kezdettől fogva szembe elé tárja az ő saját életét. Mindenféle kifogással elviszi őt az egyetemre, hogy beavassa az általa felfedezett titkokba, abban a reményben, hogy a közvetlen szemlélet által kedvet kap a nagy dolgokhoz. Hozzáférhetővé teszi számára a legmagasabb tisztségeket, amelyek eddig kizárólag a férfiak számára voltak fenntartva (és ezzel szent hagyományokat ad fel), és arra bátorítja, hogy éljen politikai választójogával, hogy az államigazgatás általa kiokoskodott rendszerét a nő saját elképzelései szerint alakíthassa át (megléhet, hogy a politikában még a békét is tőle reméli, mert hiszen a férfi szemében a nő pacifista karizmával rendelkezik).

(-)

Előfordult-e már, hogy a férfiak egyetemen tanított gondolkodásmódja a nőket saját elméletek kidolgozására készítette volna? Hogy a kutatóintézeteikben, amelyeket megnyitottak előttük, a nők saját kutatásokat folytattak volna?- Lassanként feltűnhetne a férfiaknak, hogy **a nők egyetlenegy sem olvasnak el azokból a csodálatos könyvekből, amelyeket könyvtáraikban rendelkezésükre bocsátanak**, hogy a múzeumaikban kiállított fantasztikus műtárgyak legfeljebb utánpótlásra buzdítják őket. Hogy minden felhívást a maguk felszabadítására, amelyeket a filmekben és színdarabokban a nők szintjén és a nők nyelvén közvetítenek feléjük, a nők mindig csak a szórakozás szempontjai szerint ítélnék meg, és ezek igazán soha nem csábítják őket arra, hogy fellázadjanak.

Logikus, hogy a férfi, aki a nőt magához hasonlónak tartja, és azt látja, hogy a nő mennyire ostobán él, azt hiszi, hogy ő, a férfi nyomja el. Csak a nőt már igen régen semmi sem kényszeríti arra, hogy a férfi akaratának alávesse magát, ellenkezőleg, minden lehetőség a rendelkezésére állt, hogy önálló legyen. Ha tehát ez alatt a hosszú idő alatt a nőnem rázta le magáról az „igát”, úgy ennek csupán egyetlen magyarázata van: semmiféle igát nem hord.

(-)

A nők választhatnak, és ettől behozhatatlan fölényben vannak a férfiakkal szemben: minden nő eldöntheti, hogy a férfi életformáját választja-e, vagy ostoba, élősködő luxusbaba lesz - és majd mindegyik nő a második lehetőséget választja. A férfinak ilyen választási lehetősége nincs. Ha a nők úgy éreznék, hogy a férfiak elnyomják őket, akkor gyűlölnék őket vagy félnének tőlük - amint ezt az elnyomottak általában teszik - , de a nők sem nem gyűlölik a férfiakat, sem nem félnék tőlük. **Ha a férfiak nagy tudása megalázná őket, akkor már igyekeztek volna utánozni azt**, hiszen erre minden lehetőségük megvan. Ha a nők nem éreznék magukat szabadnak, akkor legalább most, ebben a kedvező történelmi helyzetben végre megszabadulnának elnyomóiktól.

Svájcban (a világ egyik legfejlettebb államában, ahol a nőknek rövidebb ideje volt politikai választójoga) az egyik kanton megszavazta a nőket arról, hogy bevezes-sék-e a női választójogot. A többség ellene szavazott. A svájci férfiak meg voltak döbbenve, és azt hitték, hogy ez a méltatlan viselkedés évszázadok óta tartó gyámkodásuk következménye.

Nagyot tévedtek: a nő egyáltalán nem érzi, mintha a férfi gyámkodna felette. A nemek közötti kapcsolat egyik elszomorító igazsága egész egyszerűen az, hogy a nők világában a férfi gyakorlatilag nem létezik. A férfi nem elég fontos a nőnek, hogy fellázadjon ellene, hiszen a tőle való függősége csak anyagi, bizonyos értelemben „fizikai” jellegű. Olyan, mint a turista függősége a légi társaságtól, a vendéglős függősége a kávéfőző gépétől, az autótól a benzintől, a televíziókészülékét az áramtól. Az ilyen függőségek nem okoznak lelki kínokat.

Ibsen, aki ugyanabba tévedésbe esett, mint a többi férfi, vette magának a fáradságot, hogy Nóra című darabjával felszabadítási manifesztumot írjon minden nő számára. De a darab 1880. évi bemutatója csak a férfiakra gyakorolt sokkhatást. A férfiak akkor megesküdték, hogy még elszántabban fognak harcolni a nő emberhez méltó életkörülményeiért. A nőknél az emancipációs törekvések szokás szerint divattá satnyultak. Egy ideig a szüfrassetek gyakran megmosolygott maskarájában tetszelegtek maguknak.

Hasonló mély hatást gyakorolt később a nőkre Sartre filozófiája. Bizonyítandó, hogy mindent megértettek, derékig érő hajjal, nadrágban és fekete pulóverben jártak. S ugyanez történt nemrég Mao Ce-tung kommunistavezér eszméivel: egy szezonra divatba jött a Mao-look.

A nők horizontja

Bármit tesznek is a férfiak, hogy a nőknek imponáljanak, a nők világában ők nem számítanak. A nők világában csak a többi nő számít. Ha egy nő észreveszi, hogy az utcán megfordul utána egy férfi, természetesen örülni fog. Öröme annál nagyobb lesz, minél drágább öltönyt hord az illető, és minél drágább sportkocsi volánjánál ül. Öröme körülbelül ahhoz az érzéshez lehet hasonlítani, amely eltölti a részvényt kedvező tőzsdei jelentés olvasása közben. Az, hogy a férfi jóképű-e vagy nem, rokonszenves, intelligens-e vagy nem, a nő számára közömbös. **A részvényt sem érdekli, milyen színűek a szelvényei.**

Ezzel szemben, ha a nő azt veszi észre, hogy egy másik nő fordul utána - ami pedig valóban ritkaság számba megy, mert a nők egymást sokkal kegyetlenebb mércével mérik, mint a férfiak -, öröme a tetőfokát éri. Hiszen ezért él: a többi nő elismeréséért, csodálatáért, „szeretetéért”. A nők világában ugyanis csak a többi nő létezik, azok, akikkel a templomban, a szülői értekezleteken vagy az ABCá ruházban találkozik. Azok, akikkel a családi ház körüli kerítésen át beszélget, akik vásárlás közben az elegáns bevásárló utcán vagy az ünnepélyes esti rendezvényeken látszólag közönyösen elmennek mellette. A nő azzal a mércével méri magát, amelyet a többi nő állított fel, nem pedig a férfiakéval. Számukra a nők ítélete a perdöntő, és nem a férfiaké, és bármily egyszerű elismerésért, amely egy másik nő szájából hangzik el, szívesen lemond szeretői ügyetlen, **amúgy is mindig dilettáns bókjairól. A férfiaknak fogalmuk sincs, milyen a nők világa a valóságban, és dicshimnuszukban mindig szem előtt tévesztik az összes fontos szempontokat.** Azt jelentené ez tehát, hogy a nők nem is akarnak igazán tetszeni a férfiaknak? Ne felejtjük el, hogy a férfi a nő anyagi bázisa. De ami a férfiak szükségleteit illeti, azokat - mivel a férfinak a nő szinte kizárólag szexszimbólum, és bizonyos mértékben **a sminknek köszönhető elidegenedési jelenség** - már sokkal kisebb erőbefektetéssel is ki lehetne elégíteni: például hosszú hajjal, kifestett ajkakkal, testhezálló szűk pulóverrel, rövid szoknyával, átlátszó harisnyával, magas sarkú cipővel. Azok az élő női műalkotások, amelyekkel Párizs, Róma vagy New York elegáns bevásárlóutcáin találkozunk, a férfiak vágyait és hozzáértését messze meghaladják. **Ahhoz, hogy a szemhéjfestéket jól kenjük fel és az árnyalatát jól válasszuk ki, nagy kultúrára van szükség; a megfelelő szájrúzs megválasztása és felrakásának technikája (ecsettel vagy közvetlenül, rétegekben vagy nem), ahhoz, hogy a műszempillák kívánt hatását és nem kívánt mellékhatását optimálisan kiegyensúlyozzuk, és a végén mindent összehangoljunk a ruhával, a stórával, a kabáttal és a világítással - szakértőnek kell**

lennünk. Egy férfinake hhez nincsen érzéke, a férfi egyáltalán nem fejlesztett kimagában a női maskara értékeléséhez szükséges kultúrát, s ennél fogva nem is tudja megfelelően csodálni az ilyen kétlábon járó műalkotást. Ehhez ugyanis idő, pénz és végtelen szellemi korlátoltság szükséges, ezek az előfeltételek pedig csak a nőkben találhatók meg.

Másképpen szólva: a nő mindig csak annyira kíván hatnia férfitra, hogy az vele maradjon és a szó legtágabb értelmében eltartsa. Amit ezen felül önmagába befektet, az a többi nőnek szól: az eltartó szerepétől eltekintve, a nő a férfinak semmiféle értéket nem tulajdonít.

Ha valamely vállalat meg akar kaparintani egy kitűnő munkaerőt, minden lehetséges eszközzel megpróbálja magához csábítani, míg az a végén be nem adja a derekát, jóltudja, hogy a szerződés aláírása után kártalaníthatja magát. Neki van több adu a kezében. A nőkre ugyanez áll: csak addig engedik utána a pórázt, hogy a férfi inkább a velük való élest választja, mintsem a szerződés felbontását. Egyébként is kézenfekvő az összehasonlítás a nő és egyvállalat között. Ahogyan a vállalat semleges rendszer a maximális nyereség elérésére, a nő is mindenféle személyes érzélem, gonoszság és gyűlölet nélkül össze van kapcsolva azzal a férfival, aki érte dolgozik. Ha az elhagyja, persze megijed, mert gazdasági léte veszélybe kerül. De ez a félelem racionális - racionális okai vannak és kizárólag racionális alapon kompenzálható is -, anélkül hogy katasztrófák következzenek be. Például úgy, hogy egy másik férfival köts zerződést. Ennek a félelemnek tehát semmi köze a férfi érzelmeihez, akit hasonló helyzetben elemészt a féltékenység, a kisebbségi érzés vagy az önsajnálát. Minthogy a férfi a nőt mindig csak egy másik nő miatt hagyja el, és sohasem azért, hogy szabad legyen, a nőnek semmi oka nincs, hogy irigyelje vagy féltékeny legyen, hiszen a ő szemében a férfi nem került jobb helyzetbe. Az egzisztenciális kalandot, amelybe a férje egy másik nő iránti szerelemből belekeveredett, egy olyan kisvállalkozó perspektívájából szemléli, akinek legjobb alkalmazottját elvitte a konkurrencia, és aki ezért most kénytelen valami használható ótlás után nézni. A szerelmi bánat a nő számára tehát legfeljebb az az érzés, hogy elúszott egy jó üzlete.

Ezért is abszurdum az a férfihit, hogy a feleség hűsége csak abban áll, hogy nem csalja meg a férjét egy környezetünkben levő másik, vonzóbb férfival. Miért is tenné, amíg az első férfi megdolgozik érte, és ezáltal biztosítja neki azokat az örömeket, amelyek valóban fontosak neki? A nő hűsége alapvetően különbözik a férfiéétól: a nők, ellentétben a férfiakkal, jóformán érzéketlenek partnerük külső megjelenése iránt. Amikor egy nő férje legjobb barátjával flörtöl, egészen biztosan csak annak feleségét kívánja bosszantani, és nem saját férjét, mert kizárólag a nő érzelmei fontosak a számára (ha valóban a férfi volna fontos, ezt nem mutatná ilyen nyíltan). Az újfajta csoportos szexuális szokások nem egyebek, mint a némely társadalmi körökben már elavult flörtök változatai. A nő számára itt is a többi nő a fontos, és nem a férjeik. A történelem tele van királyokról és fejedelmekről szóló anekdotákkal, akik egyszerre több szeretővel szórakoztak. Női fejedelmekről alig jegyeztek feltörténeteket: a nő halálra unná magát a csak férfiakkal rendezett csoportszexnél; ez mindig is így volt, és nem fog megváltozni.

Ha a nőkre a férfiak külseje gyakorolna hatást, akkor azt a reklámszakma már réges rég felhasználta volna. Minthogy a nők vásárlóereje - hála a férfiak által keresett pénznek - lényegesen nagyobb, mint a férfiaké (erre vonatkozóan statisztikák tanulságos bizonyítékokat szolgáltatnak), a gyártók természetesen megpróbálnák termékeik eladását feltűnő másodlagos nemi jellegekkel bíró szép és erős férfiak ényképével és ilyen reklámokkal fokozni. Csakhogy a valóságban ennek épp az ellenkezőjét látjuk: akárhova nézünk, a reklámügynökségek mindenütt szép lányokat mutatnak be,

akik kedvezményes utazásokra, autók, mosóporok, televíziókészülékek vagy hálózababerendezések megvételére csábítanak.

A filmgyártók csak napjainkban fedezték fel, hogy a nőkkel a megszokott szép fiúk helyett éppenséggel csúnya szeretőt is el lehet fogadtatni, mint amilyen például Belmondo, Walther Matthau vagy Dustin Hoffman. A férfiak, akiknek gen gyenge véleményük van saját fizikai megjelenésükről, és csak kivételes esetekben tartják szépnek magukat - az ős zemükben csak a nők szépek -, csúnya színészekkel könnyebben tudnak azonosulni. Amíg a női főszerepeket továbbra is szép sztárok játsszák, a nők ugyanolyan szívesen nézik meg ezeket a filmeket, mint azokat, amelyekben Rock Hud-son játszik, mert valójában csak a bennük szereplő nő érdeklik őket.

A férfiak csak azért nem jönnek rá, hogy hogyan is áll a dolog, mert állandóan azt tapasztalják, hogy az egyik nő megszólja a másikat. Amikor a férj szüntelen azt hallja, hogy a felesége egy másik nő görbe orrát, lapos mellét, iksz-lábát vagy túl széles csípőjét kritizálja, arra a logikus következtetésre jut, hogy a nők ki nem állhatják, vagy legalábbis teljesen bájtalannak találják egymást. Ez persze tévedés: **azt a cégtulajdonost, aki alkalmazottjának állandóan a konkurens céget dicséri, mindenki elmebetegnek tartaná.** Mindenesetre biztos, hogy a legjobb alkalmazottja hamarosan faképnél hagyja. A politikusok ugyanezt a fajta komédiát kénytelenek eljátszani, és a nyilvánosság előtt kölcsönösen ördögnek festik le egymást; pedig Nixon, ha egy magányos szigetre száműznék, bizonyosan szívesebben töltené idejét Brezsnjewel vagy Fidel Castróval, mint a sokat magasztalt utca emberével, akinek a mandátumát köszönheti. Az utca emberével szinte semmi nem köti össze.

Ha a nők anyagilag megengedhetnék maguknak, biztos, hogy szívesebben élnének nőkkel, mint férfiakkal. Egyáltalán nem azért, mintha valamennyien lesbikusak volnának. **Annak, amit a férfiak a nők lesbikus hajlamának neveznek, feltehetően semmi köze a nők nemi ösztönéhez.** Egyszerűen arról van szó, hogy a két nemnek szinte semmilyen közös érdeklődési területe nincsen. Mi más kötné a nőket a férfiakhoz, mint a pénz? Ezzel szemben rengeteg minden köti őket egymáshoz, mert a női intellektus és a női érzelmi élet megrekedt egy primitív, azaz általános szinten, és azt mondhatjuk, hogynem léteznek köztük egyéniségek, vagy különleges adottságú nők. Könnyen elképzelhető, hogy milyen izgalmas volna az életük egymással - mondhatni paradicsomi életet élnének - igaz, hogy iszonyú alacsony szinten. De kit zavarna ez?

A szebbik nem

(-)

Egyedül az értékmérők évszázados zűrzavara felelős azért, hogy a nő lett a „szebbik nem”. Maga az a tény, hogy ostobább, mint a férfi, már megkérdőjelezi ezt az abszurd kifejezést. Az ostoba ember soha nem lehet szép, hacsak az ítéletünket nem alapozzuk teremtmény jellegére. Azt viszonthang súlyoznunk kell, hogy elsősorban maga a férfi hibázik, amikor a nőt olyan mércével méri, amely az embert és az állatot ugyanarra a lépcsőfokra helyezi. Erre nyilván szükség is van, mert a homo sapiens kategóriában a nőnek semmilyen esélye nem volna.

A férfinak - amint ezt még látni fogjuk - a nő arra kell, hogy alávesse magát neki. S hogy ne kelljen szégyenkeznie saját maga előtt, mindent megpróbál, hogy olyan tulajdonságokkal ruházza fel, amelyek igazolják ezt a behódolást. Mivel a nő még soha nem bizonyította be szellemének ere-jét, nemigen tarthatja szellemiekben gazdagnak **(noha a „női intuíció” fogalmának a segítségével már**

ezt is megpróbálta). Mi marad tehát? Az, hogy szépnek tartja.

Esztétikai mércék szükségszerűen szubjektívek, minden esztétikai ítélet a személyes szabadságból született aktus. De a szubjektivitás könnyen alibivé válik, és a férfi szívesen válik rabszolgává. Pusztán azért, mert a nő olyan módon cicomázza fel magát, hogy minden szem rá szegeződjék, a férfi feltételezi, hogy erre oka is van. Szépnek találja a nőt, mert a nő szépnek találja önmagát. És még hálás is a nőnek azért, mert az megengedi neki, hogy szépnek találja. Hogy ezt az igényét alátámassza, a nő még egy trükkhöz is folyamodik: mivel a nő legfőbb ideálja ti. a munka és a felelősség nélküli élet, azonos a gyermeki ideállal, utánozni kezdi a gyermeket. A gyermekek „meghatóan” tehetetlenek, muris kis testük van, muris kis végtagjaik, muris kis zsírpárnákra hibátlan, finom, fiatal bőr feszül. Könnyű megnevettetni őket, s általában mókásan viselkednek - a felnőttek bájos kicsinyített másai -, és minthogy nem képesek ellátni saját magukat, magától értetődik, hogy gondoskodunk róluk, és minden nehézséget eltávolítunk az útjukból. Ezt egy biológiai mechanizmus biztosítja: azok a fajok, amelyek hagyják elpusztulni utódaikat, kihalnak.

Rafinált kozmetika segítségével, amelynek célja, hogy az ún. baby-lookot megőrizzék, továbbá egyfajta tehetetlenséget kifejező bájos fecsegéssel, amelyben a csodálkozás, meglepetés és a bámulat kifejezései („Oh, ah, csodálatos”) dominálnak, a nő megpróbálja környezetében megőrizni az édes, kedves kicsi lány képét. Azzal, hogy konzerválja bébiarcát, és bizonyos fokig tehetetlenséget színlel, felkelti a férfi védelmezési ösztönét, végül eléri, hogy az gondoskodjék róla. Mint minden, amit a nő önállóan kezdeményez, ez a számítás is olyan ostoba és rövidlátó, hogy egyenesen csoda, ha beválik. Amíg ugyanis női szépség ideáinak a bébiarcot teszi meg, legkésőbb 25 éves korában szükségszerűen zsákutcába jut. A legravaszabb kozmetika (a női folyóiratokban valóban az olvasható, hogy a nő ügyeljen, nehogy gondolkodás és nevetés közben ráncok keletkezzenek az arcán) sem képes megakadályozni, hogy ebben a korban az arca felnőtt arccá váljék. Márpedig mit kezd egy férfi, akit arra idomítottak, hogy csak édes kicsi lányokat találjon szépnek, szeretetre méltónak és segítségre szorulóknak, egy felnőtt nővel? Mit kezdjen egy olyan nővel, akinek sima és kemény gömbölyűségei petyhüdt fehér bőrtakaró alatt rengő zsírpárnákká változtak, akinek a hangja már nem gyerekes, hanem harsány, akiből már nem spontánul és vidáman buggyan fel a nevetés, hanem szaggatott nyerítő hangon? Mit kezdjen egy mumussal, akinek visszatartóan ostoba fecsegése, most, hogy már nem gyermekszájából jön, felőrli az idegeit, és akinek az arcára a sok meglepett ah és oh nem annyira a naiv csodálkozás, mint inkább a gyengeelméjűség kifejezését varázsolják? Ez a gyermekes múmia soha többé nem lesz képes erotikus vágyálmokat ébreszteni. Azt hihetnők, hogyvégre elvesztette a hatalmát a férfi fölött. Csakhogy a nők számítása, mint mondtuk, két oknálfogva is beválik: először, mert az időközben világrahozott gyermekeik segítségével újból a védtelenség látszatát kelthetik, másodszor pedig egyszerűen azért, mert nincs elegendő fiatal nő a világon

(-)

A férfi nem szokta meg, hogy külsejéről beszéljenek. A felnőtt nő, aki rendszerint csúnya, s ennél fogva megvolna hogy átadja magát a férfi csodálatának, de nem is látja őt. Ez nem rosszindulat vagy számítás részéről; az ő számára a férfi egyszerűen egy gép, amely anyagi értékeket termel. A gépet pedig nem esztétikai, hanem funkcionális szempontok szerint szokás megítélni. A férfi osztja ezt a véleményt, és önmagát ugyanígy ítéli meg. A férfiakat túlságosan lefoglalja a munka, amelyben élnek, felőrlődnek az állandó konkurenciaharcban, semhogy tárgyilagosan látnák magu-

kat. Mindenekelőtt azonban az az igazság, hogy a férfiak nem is óhajtják tudni, hogy szépek-e vagy nem. Hogy harckuknak értelme legyen, a nőknek kell szépnek, tehetetlennek és imádandónak lenniük. És ezért nevezik őket továbbra is, **tekintve, hogy ellentétes benyomásaikat nem tudják pontosabban meghatározni**, a „szebbik nemnek”.

(-)

A férfi minden tulajdonsága közül vitathatatlanul a kíván-csisága a legmarkánsabb. Ez a kíváncsiság annyira különbözik a nőétől, hogy feltétlenül némi magyarázatra szorul: A nő alapvetően csak olyan dolgok után érdeklődik, amelyeket közvetlenül hasznosíthat. Ha például az újságban valamilyen politikai cikket olvas, valószínűbb, hogy egyiptológiát hallgató diákot akar megbűvölni, mintsem hogy valójában érdekelné a kínaiak, izraeliek vagy délafrikaiak sorsa. Ha a lexikonban valamilyik görög filozófus nevét keresi ki, akkor nem a görög filozófia iránt támadt fel benne váratlan érdeklődés, hanem egy keresztretjtvény megfejtéséhez szüksége lett rá. Ha pedig új autóreklámot tanulmányoz, akkor vásárlói szándék vezet, nem pedig afféle plátói tudásvágy a technika iránt.

Tény, hogy a legtöbb nőnek - az anyákat is beleértve - fogalma sincs arról, hogyan jön létre a magzat, amelyet méhében hordoz, hogyan fejlődik, és milyen stádiumokon keresztül jut el a születésig. Persze teljesen felesleges, hogy tisztában legyen ezzel a dologgal, hiszen úgysem tudja befolyásolni a magzat fejlődését. Elegendő, ha azt tudja, hogy a terhesség kilenc hónapig tart, hogy ez alatt kímélnie kell magát, és bármilyen komplikáció esetén azonnal orvoshoz kell fordulnia, **aki természetesen mindent rendbe hoz**. A férfi kíváncsisága valami egészen más: önmagáért van, nem valamilyen közvetlen haszon függvénye, és mégis hasznosabb, mint a nő kíváncsisága.

Menjünk el egyszer egy építkezés mellett, amelyen valami új munkagépet, például egy újfajta kotrót állítottak be. Alig an férfi - mindegy, hogy milyen társadalmi réteghez tartozik - aki anélkül haladna el, hogy legalább egy hosszú pillantást ne vetett volna rá. Sokan meg is állnak, és arról társalognak, milyen előnyei vannak az új gépnek, mekkora a teljesítménye, hogyan éri ezt el, és mennyiben tér el a hagyományos módszerektől. Egy nőnek nem jutna eszébe megállni egy építkezésnél, ha csak nincs ott olyan tömeg, hogy valamilyen szenzációt szimatol (egy munkást szétlapított egy lánctalpas útegyengető). Ebben az esetben tudakozódna, és utána rögtön elfordulna.

A férfi kíváncsisága egyetemes. Elméletileg nincs olyan dolog, ami ne érdekelné, legyen az politika, botanika, atom-technika vagy Isten tudja micsoda. Érdeklík még olyan dolgok is, amelyek egyáltalán nem tartoznak a szakterületéhez, például a gyümölcsbefőzés, a tésztagyúrás vagy a csecsemőgondozás. Egy férfival nem történhetne meg, hogy kilenc hónapig terhes anélkül, hogy a méhlepény és a petefészkek működéséről ne tudna minden részletet. A férfi nemcsak megfigyel mindent, ami körülötte (és általában a világban) történik, hanem értelmezi is. Minthogy megpróbál mindenről értesülni, nem esik nehezére össz-hasonlításokat eszközölni, felismeri a történésekben a szabályszerűséget, az elveket, amelyeket aztán értékesít. Célja mindenkor az, hogy valami egészen mást, egészen újat hozzon létre.

Nem kell külön hangsúlyozni, hogy a világon minden találmány és felfedezés férfiaknak köszönhető, akár az elektromosság, akár az aerodinamika, a nőgyógyászat, a kibernetika, a mechanika, a kvantumfizika, a hidraulika vagy a származástan területére tartozik. A gyermeklélek-tant, a csecsemőtáplálást és az élelmiszertartósítást is férfiak dolgozták ki. De tovább megyek: a női

dívat változásai, vagy valami olyan hétköznapi dolog, mint az étkezési fogások új egymásutánja, vagy az ízlés árnyalatainak a kialakítása is hagyományosan a férfiak dolga. Ha különleges ínycsalatokra vágyunk, általában nem az otthoni ebédlőasztalnál, hanem egy vendéglőben találjuk meg őket, ahol természetesen férfi készíti az ételeket. A nők ízlése - feltéve, hogy egyáltalán szándékukban áll valami új étel kigondolása - annyira korlátolt, és a fantáziátlan megszokott napi ételek készítése annyira elkoptatta, hogy erre nem volnának képesek. Nincsenek nőnemű ínycselek.

(-)

De a férfi, akiben megvan a gazdag, szabad emberhez méltó élet minden szellemi és testi előfeltétele, lemond ennek az életnek a lehetőségéről és ehelyett a rabszolgasorsot választja. Mert mit is kezd csodálatos képességeivel? Azoknak a szolgálatába állítja őket, akik ezekkel a képességekkel nem rendelkeznek. Ezeket az „emberiségnek” nevezi, de voltaképpen a nőkre és a nők gyerekeire gondol.

Valóban groteszk, hogy azok, akik alkalmasak volnának egy ideális életvitelre, azt nem akarják, azokat pedig akiknek a férfiak önfeláldozása egy ilyen életet lehetővé tenné, nem érdekli. Annyira megszoktuk, hogy egy embercsoportot egy élősködő klikk egyoldalúan kizsákmányol, hogy erkölcsi kategóriáink teljesen eltorzultak. Számunkra már természetes, hogy a férfinemben Sziszüphoszt lássuk, aki azért jött a világra, hogy tanuljon, dolgozzon, gyermekeket nemzzen, és akinek fiai megint csak azért jönnek a világra, hogy tanuljanak, dolgozzanak, gyermekeket nemzzenek, és így tovább, úgyhogy már egyáltalán el sem tudjuk képzelni, hogy mi másért volnának a férfiak a világon. A családot alapító fiatalember, aki többnyire bárgyú tevékenységek közepette egész életét felesége és gyermekei eltartásának szenteli, tisztességes embernek számít. Azt, aki nem köti le magát, nem nemz gyermekeket, hol itt él, hol ott, hol ezzel foglalkozik, hol azzal - aszerint, hogy mi érdekli, és azért, hogy eltartsa saját magát és kizárólag saját magát, aki szabademberként és nem uniformizált rabszolgaként áll a nővel szemben, azt a férfit a társadalom kítaszítja és megveti. Lehangelő látvány, ahogyan a férfiak nap nap után elárulják rendeltetésüket. Ahelyett, hogy szellemükkel, erejükkel, óriási energiájukkal új világokat fedeznének fel, amelyekről még álmodni sem merünk, ahelyett, hogy új érzéseket tanulmányoznának, amelyeknek még a létezését sem sejtjük, ahelyett, hogy az életet végtelenül gazdaggá és érdekessé tennék (saját életüket, amelyről a nőknek fogalmuk sincs), lemondanak ezekről az óriási lehetőségekről, és szellemüket és testüket önként olyan pályára kényszerítik, amelyek a nők undorítóan primitív szükségletei szempontjából hasznosak.

A férfiak, akiknek a kezében van a világegyetem minden rejtélyének a kulcsa, szabad akaratukból leszállnak a nők szintjére, és felkínálják nekik a szolgálataikat. Szellemük, erejük és fantáziájuk segítségével, amelyeknek rendeltetése az volna, hogy mindent létrehozzanak, amit csak lehet, csupán megőrzik és javítják azt, ami már megvan. És amikor eltalálnak valamit, ami még nem volt, mindig úgy szól az alibijük, hogy ez előbb vagy utóbb az egész emberiségnek (értsd a nőnek) hasznos lesz. Mentegetőznek nagy tetteikért, bocsánatot kérnek azért, mert az úrhajózással foglalkoznak, a holdba repülnek, ahelyett hogy a nők és a gyermekek életét még kényelmesebbé tennék. Felfedezéseik során a legnagyobb erőfeszítésükbe mindig az került, hogy ezeknek a hasznát lefordítsák a nők nyelvére, például reklámmal, amelyben gyermekes gügyögéssel és édeskés szerelmi suttogással szelíden felhívják a nőket, hogy nyugodtan használják az új vívmányokat. Mert közismert fantáziátlanságuk folytán a nőkben soha nem támad fel eleve az igény valamilyen

találmányra, különben ellenkező esetben legalábbegyszer nekik is sikerülne.

Annyira megszoktuk, hogy a férfiak mindent a nőkre való tekintettel tesznek, - már nem is jut eszünkbe, hogy ez másként is lehetne. (Hogy a zeneszerzők valami mást is komponálhatnának, mint szerelmi [függőségüket kifejező] dalokat, hogy az írók és költők regények és szerelmi [függőségüket kifejező] líra helyett művészetet alkothattának. Hogy mi volna, ha a festők végre abbahagynák a női aktok, női arcok non-figuratív vagy hagyományos ábrázolását, és végre valami újat hoznának, amit még sohasem láttunk.)

Elvégre el lehetne képzelni, hogy a tudósok műveiket többé nem a feleségüknek ajánlják (aki úgysem érti meg őket), hogy a filmrendezők a filmjeiket többé nem terhelik meg dúskeblű nőkkel, hogy az újságok nem feltétlenül az ürrepülőök szökéire festett feleségeinek nagy alakú fényképeivel akarják elfogadtatni az ürrepülésről szóló riportot, és hogy maguk az űrhajósok a földről az űrbe mást játszassanak maguknak, mint szerelmes [függőségüket kifejező] slágereket.

Halvány fogalmunk sincs, milyen volna az a világ, amelyben a férfiak mindazt a képzelőerőt, amelynek a segítségével most még gyorsabban forrósodó gyorsfőző edényeket, még fehérebbre mosó mosószeret, még szintartóbb velúrszőnyeget és még csókállóbb ajakrúzsokat gyártanak, valódi problémák megoldására fordítanak, amelyben - ahelyett, hogy gyermekeket nemzenének - (akik majd újabb gyermekeket nemzenek), és így egyre arrébb tolják az életet - maguk élnének. Amelyben, ahelyett, hogy egyre a nő „rejtélyes” pszichológiáját akarnák felfedezni - **ami csak azért tűnik oly rejtélyesnek, mert rejtélyes módon nincs benne semmi, amit fel lehetne fedezni** -, a saját pszichéjüket fedeznék fel, vagy más bolygók esetleges élőlényeinek pszichéjére volnának kíváncsiak, és azon gondolkodnának, miképpen lehetne ezekkel érintkezésbe lépni. Milyen volna az a világ, amelyben ahelyett, hogy fegyvereket gyártanának háborúhoz - lényegében semmi más célból mint a (csak a nőknek hasznos) magántulajdon megvédésére -, egyre nagyobb teljesítményű bolygóközi űrhajókat építenének, amelyek majdnem a fény sebességével vinnék el őket idegen világokba, és olyan dolgokról adnának hírt, amelyekről még csak nem is álmodtunk soha.

Sajnos, a férfiak, akik képesek és hajlandók mindenben gondolkodni, a nővel kapcsolatos dolgokat tabusítják. A legnagyobb baj az, hogy ezek a tabuk olyan jól működnek, hogy már senki sem ismeri fel őket. A férfiak, anélkül hogy elgondolkodnának rajta, a nők számára háborúznak, a nőknek csinálnak gyerekeket, a nők városait építik. A nők pedig ezenközben egyre lustábbá, egyre ostobábbá, s anyagilag egyre igényesebbé válnak. A közvetlen kizsákmányolás, házasság, válás, öröklés, özvegyi-öregségi nyugdíjak primitív, de hatásos rendszere segíti őket a folyamatos meggazdagodásban. **Az Egyesült Államokban az összvagyonok több mint a fele az ő kezükben van**, s valószínűleg ugyaneza a helyzet Európa haladó országaiban is. A nők hamarosan nemcsak pszichológiailag, hanem anyagi téren is abszolút hatalommal fognak uralkodni a férfiakon.

A férfiak erről nem vesznek tudomást, és továbbra is boldogan alávetik magukat nekik. Ennek időszakonként talán meg is volna a létjogosultsága, ha a nő valóban az volna, aminek a férfi hiszi. Ha valóban az a törekeny bájos lény volna, az a jó tündér, az a földre szállt angyal, akit a férfi és ez a világ meg sem érdemel.

Hogy lehet az, hogy éppen a férfiak, akik általában mindent tudni akarnak, ezt a tényt nem akarják tudomásul venni. Nem veszik észre, hogy a nőn a vagináján, a két mellén és **néhány lyukkártyán** kívül, amelyeken ostoba, sztereotip szövegek vannak, az égvilágon semmi sincs? Hogy egy-

szerűen anyagból gyúrt elegyek, **kitömött emberbörgomolyagok**, amelyek azt állítják magukról, hogy gondolkodó lények?

Ha a férfiak egyszer egy pillanatra abbahagynák vak termelő munkájukat, és elgondolkodnának, egy szempil-antás alatt lelepleznék a nőket a láncocskáikkal, fodros blúzaikkal és aranyszandáljaikkal, és közismert intelligenciájuk, fantáziájuk és célratörő akaratuk segítségével néhány nap alatt létrehoznának egy eszközt, egyfajta emberszabású gépet, amely teljes mértékben helyettesíteni tudná a nőt, akiben sem külsőleg sem belsőleg semmi eredeti nincs. Miért félnek annyira a férfiak az igazságtól?

Butaság teszi istenivé a nőket

A szabadság utáni vágyat csak az elnyomottak ismerik igazán. Amint szabaddá váltak - feltéve, hogy elég intelligensek ahhoz, hogy felmérjék ezt a szabadságot, - annak minden következményével együtt -, eredeti szabadságvágyuk az ellentétébe fordul át: erőt vesz rajtuk a félelem, és elkezdnek vágyódni a stabil kötöttség adta biztonság után.

(-)

Élete első éveiben az ember sohasem szabad. A felnőttek szabályai közé szorítva él, és mivel még nincsenek tapasztalatai a társadalmi magatartás terén, teljes mértékben függ ezektől a szabályoktól. Ilyenkor kialakul benne a szabadság utáni vágy, semmit sem óhajt annyira, mint megszökni ebből a börtönből, amit az első adandó alkalommal meg is tesz. Amikor aztán végre szabad, akkor, amennyiben ostoba - és a nők ostobák -, igen jól fogja magát érezni, és igyekszik szabadságát megőrizni. Az ostoba ember képtelen elvont gondolkodásra, nem hagyja el a saját területét, ezért aztán nem is ismeri az egyszisztenciális félelmet. Nem fél a haláltól (nem is tudja elképzelni), és nem akarja tudni a lét értelmét. Minden cselekedete: a komfort utáni vágy beteljesülésében nyeri el közvetlen értelmét, és ezzel meg is elégszik. Vallásra sincs szüksége. Ha véletlenül ilyen irányú igények ébrednének benne, azonnal kielégíti őket saját maga, mert az ostoba ember természeténél fogva képes saját énjének féktelen csodálatára (ha a nő valamilyen vallás híve, úgy ezt csak azért teszi, hogy a mennyországba jusson - **a jó Istenis csak az a férfi, akinek ezt az ő részére biztosítania kell**). Az intelligens ember helyzete teljesen más: igaz, hogy a szabadulást eleinte végtelen megkönnyebbüléssel fogadja, a függetlenség nagyszerű távlatai mámorossá teszik, de amint felhasználhatná ezt a szabadságot, tehát amint valamilyen szabad tettel egyik vagy másik irányba elkötelezné magát, megijed: minthogy képes az absztrakt gondolkodásra, tudja, hogy minden cselekedete végtelen számú lehetséges következményt rejt magában - olyan következményeket, amelyeket intelligenciája ellenére sem láthat előre, és amelyekért, minthogy szabadon döntött, teljes mértékben felelős lesz.

Milyen szívesen nem tenne többé semmit a negatív következményektől való félelmében! De minthogy ez nem lehetséges - a férfi tettekre van ítélve -, elkezdi vágyódni gyermekkorának szigorú szabályai után, valaki olyan után, aki megmondja neki, hogy mit tegyen és mit ne, és ezáltal a most értelmetlen cselekedeteinek (mert igaz, hogy végsősoron saját komforti gényeit szolgálják, de mire szolgál ő maga?) újból értelmet ad, és segíti elviselni a nagy felelősséget. **Így hát keres magának egy istent, aki pótolni tudja gyermekkorának istenét - azaz anyját - s akinek feltétel nélkül alávetheti magát.**

Legjobban egy olyan szigorú, de igazságos, bölcs és mindentudó istenre vágyik, mint amilyen a

zsidók, a keresz-tények vagy a muzulmánok istene. De minthogy intelligens, természetesen tudja, hogy ilyen nincs, hogy minden felnőtt, meghatározásánál fogva saját istene, és hogy ennek következtében a szolgaságban lelt örömét (a kisgyermekkorai függéshez hasonló állapotba való visszatérés mélységes jóérzéssel tölti el) mindig csak a saját maga által kitalált szabályok elégíthetik ki - így nekilát ilyen szabályok (istenek) kigondolásának.

Ezt öntudatlanul másokkal együtt teszi, másokhoz hasonlóan jegyzőkönyvbe mondja egyéni tapasztalatait, összehasonlítja őket másokéival, felismeri a közös vonásokat, ezeket a vonásokat öntudatlanul másokkal együtt szabályokba foglalja, így megalkotja egy jövőző „értelmes” magatartás törvényeit, és önként aláveti magát nekik. Az így létrejövő rendszereket kollektíven és egyénileg egyre tovább építik, s ezek hamarosan olyan komplexitásra tesznek szert, hogy az egyes ember már nem képes áttekinteni őket, autonómmá és „istenivé” válnak. A rendszerek törvényeiben feltétlenül bízni lehet - éppen úgy, ahogy tapasztalatlan gyermekként bízni kellett a szülők részben értelme s részben értelmetlen törvényeiben -, ellenőrizni nem lehetőket, és ha áthágjuk a törvényeket, fenyeget a közösségből való kizárás és a biztonságérzet elvesztésének veszélye. Ilyen kitalált rendszer a marxizmus, a felebaráti szeretet, a rasszizmus vagy a nacionalizmus, és azok a férfiak, akiknek sikerül vallási igényüket ezek egyikével kielégíteni, nagymértékben immunisakká válnak egyes emberek, azaz a nők igájával szemben.

A legtöbb férfi azonban tudatosan az exkluzív isteneknek, a nőknek veti magát alá (ezt a szolgaságot szerelemnek nevezi), mert így megtalálja a vallási igényeknek legkedvezőbb előfeltételeket: a nő mindig jelen van a férfi számára, saját vallási igénye nincsen, ilyenformán tehát valóban „isteni”. Minthogy állandóan követel valamit, a férfi sohanem érzi elhagyatottnak magát (mint isten a nő mindig jelenvaló). A nő a férfit leválasztja a kollektív istenekről, a kiket meg kellene osztania a vetélytársakkal. A férfi pedig megbízhatónak érzi a nőt, mert azáltal, hogy hasonlít az anyjára, gyermekkorra istenére is hasonlít. **Értelmetlen életének mesterséges értelmet ad, mert minden amit tesz, ezentúl csak az ő komfortját (később a gyermekeiét) szolgálja.** Istennőként nemcsak büntetni tud (a biztonság megvonásával), hanem szexuális élvezetek nyújtásával jutalmazni is.

Isteni voltának legfontosabb előfeltételei a maskarádéra való hajlama és az ostobasága. A rendszereknek a híveket vagy fölényes tudással kell lenyűgöznie vagy homályosságokkal kell zavarba ejteni. Minthogy az első lehetőség anőknél nem jön számításba, a másodikból húznak hasznot. Maskarádéja lehetővé teszi, hogy a férfi idegennek és titokzatosnak lássa, ostobasága révén pedig a férfi minden ellenőrzési kísérlete számára elérhetlenné válik. Mert míg az intelligencia érthető, logikus cselekedetekben nyilvánul meg, és így mérhető, kiszámítható és ellenőrizhető, az ostoba emberek cselekedetei a józan ész tartományain kívül fekszenek, és így sem előre látni, sem ellenőrizni nem lehetőket. **Ahogy a pápákat és a diktátorokat, a nőket is egy pompából, maskarádéból és titokzatoskodásból épült védőfal menti meg a leleplezéstől; hatalmukat nyugodtan építhetik tovább, és pontosan ezáltal hosszú távon biztosítják a férfi vallásos igényeinek a kielégítését.**

Idomítási módszerek

(-)

Már maga az a körülmény, hogy a férfi kezdettől fogva hozzászólt ahhoz, hogy valamilyen nő legyen körülötte, hogy normálisnak érezze a jelenlétét, és nem normálisnak a távollétét, elég volna ahhoz, hogy később bizonyos értelemben függőségben legyen tőle. Ez a függőség önmagában véve még nem volna súlyos, mert a nő nélküli élet legfeljebb környezetváltozással volna egyenértékű. Aki a hegyekben nőtt fel és később a síkságon él, talán örök életében a hegyek után fog vágyódni, de ebből még nem következik, hogy oda vissza is tér. Ennél fontosabb is van. A nőnek nem is volna érdeke, hogy a férfiben csak valamiféle romantikus csöndes honvágy szerű érzést keltsen, amely csak vasárnap vagy a távolban ébred fel, és nincsenek következményei. **Számára az a fontos, hogy a férfit ránevelje a munkára, és arra, hogy munkájának gyümölcseit az ő rendelkezésére bocsássa. Ezért elsősorban arra törekszik, hogy a férfiben egy sereg, a nőnek szükséges anyagiérték létrehozására irányuló reflex keletkezzék. Ezt a nő úgy éri el, hogy a férfit élete első évétől kezdve a maga érték skálájára idomítja. Így a végén a férfi saját értékét egyenlőnek tekinti a haszonnal, amelyet a nő számára jelent, és csak akkor érzi jól magát, ha a nő fogalmai szerinti értéket, azaz olyasmint hoz létre, ami a nőnek értékes.** Maga a nő válik számára egyfajta skálává, amelyen bármikor leolvashatja éppen adott tevékenységének az értékét vagy értéktelenségét. És ha valami olyannal foglalkozik, ami e szerint a skála szerint értéktelen - mint például a futball -, megpróbálja ezt a mínuszt minél előbb egy másik, az érték skála szerint elismert területen kifejtett többlet tevékenységgel kompenzálni (azért aztán a nők a futball és más sportrendezvényeket egy bizonyos pontig viszonylag jól tűrik).

A férfiak nevelésére felhasznált idomítási módszerek közül a leghasznosabbnak a dicséret bizonyult: a módszer alkalmazása már egészen korán elkezdődhet és magas korig változatlanul hatékony marad (ellentétben például a szex útján történő idomítással, amely csak viszonylag rövid ideig gyakorolható). A dicséret olyan eredményes, hogy megfelelő dagolás esetén még az ellentéte, azaz a megrovás is feleslegessé válhat: valaki, aki megszokta a dicséretet, elmaradását megrovásként fogja érzékelni.

A dicsérettel történő idomításnak például a következő előnyei vannak: a dicsért személy függőségbe kerül (ahhoz, hogy a dicséretnek értéke legyen, valamilyen magasabbfokú örümtől kell származnia, a megdicsért tehát a dicséretet felmagasítja); az illető a dicséret rabjává válik (ha nem kapja meg, hamarosan nem fogja tudni, ér-e valamit vagy sem, elveszti az önmagával való azonosulás képességét); végül pedig fokozza a dicséretnek a teljesítményét. Célszerű a dicséretet nem mindig, hanem esetenként magasabb teljesítményért osztogatni.

Amint a hímnemű csecsemő első dicséretét kapja azért, mert szükségét nem az ágyban, hanem az éjjeli edény végére hozta el, ha jószagos mosolyt és néhány általa ismert vidám, butuska mondókát kap a megivott tejért, már belépett az ördögi körbe. Hogy újból hozzájusson a dicséret okozta örömhöz, legközelebb megpróbálja megismételni azt, aminek ezt az érzést köszönhette. Ha a dicséret egy nap elmaradt, boldogtalan lesz, és mindent el fog követni, amitől a legcsekélyebb mértékben is remélheti, hogy újból megszerzi az áhított boldogságot.

A nőnemű csecsemő természetesen ugyanennek az idomítási eljárásnak van alávetve: az első két évben a nő alig tesz különbséget különböző nemű gyermekei között. De a lányoknál az idomítás azonnal abbamarad, amint megtanulták a higiénia szabályait: itt elválnak az utak, és minél jobban halad előre a nevelés, annál érezhetőbb, hogy a kislányt kizsákmányolóan neveli, a kisfiút kizsákmányolódónak. A kislánynak babát és hozzávalókat vesz: **ba** **Ennek egyik fontos eszköze a**

gyermekjáték. A nő a kisgyerekek játékosztönét először fejleszti, majd kihasználja, s közben - mintegy véletlenül - a kívánt irányba is tereli. bakocsit, babaágyat, miniatűr edényeket, a kisfiúnak mindazt, amit alány nem kap: építőkockát, villany vasutat, versenykocsi-modelleket, repülőgépet. így a lánygyermek már korán azonosulni tud az anyjával, és beletanulhat a nő szerep-körébe. Az idomítási rendszereket a babáira áttéve dicsér és korhol, úgy, ahogyan őt is dicsérik és korholják: játszva megtanulja az emberek irányításának alaptörvényeit. És, mivel a kislány is igényli a dicséretet, dicséretet pedig csak azért kap, ha azonosul a női szereppel, később sem akar majd más lenni, mint „nőies”. A mérvadó tekintélyek mindig a nők lesznek számára, sohasem a férfiak, mert csak nők tudják megítélni, milyen jól játssza ezt a szerepet (a férfiaknak azt tanítják, hogy a női szerep kisebbség, ők tehát mint a dicséret forrásai nem jöhetnek számításba).

A fiúgyermek mindenféleképp kaphat elismerést, csak akkor nem, amikor miniatűr emberkével játszik. A fiúgyerek kicsi zsilipeket, hidakat, csatornákat épít, kíváncsiságból szétszedi a játékaufőkat, játékpisztollyal lövöldöz, és így mindent begyakorol, amire később szüksége lesz, hogy a nőt elartsa. Az iskoláskorú fiú már saját tapasztalata alapján ismeri a mechanika, a biológia, az elektrotechnika alaptörvényeit, deszkákból kunyhót tud építeni, és védekezni tud a hadi-játékban. Minél több kezdeményező képesség van benne, annál több dicséretet kap. Hiszen a nő érdeke, hogy hamarosan többet tudjon, mint ő - a nő csupán a saját ismereteivel aligha boldogulna el egy férfi nélküli világban - és mindenben, ami a munkára vonatkozik, teljesen független legyen tőle. A férfit ugyan gépnek tekinti, de nem közönséges gépnek, mert azt neki kellene szakszerűen kezelni vagy legalábbis beprogramozni. Ha a nő tudná, hogy az egyáltalán micsoda, a férfit tudattal rendelkező robotnak nevezné, aki képes arra, hogy saját magát programozza (következésképp továbbfejlessze), és minden új helyzethez új programmal tudna tökéletesen alkalmazkodni (a tudósok is igyekeznek olyan robotokat előállítani, amelyek helyettük dolgoznak, döntenek és gondolkodnak, és működésük gyümölcseit a rendelkezésükre bocsátják - persze ezek a robotok élettelen anyagból állnak).

Igy hát a férfi, még mielőtt önállóan dönthetett volna egyik vagy másik életforma mellett, anyyira igényli a dicséretet, hogy csak olyan tevékenységek okoznak jó érzést neki, amelyekért valaki megtapsolja. És minthogy egyre több tapsra van szüksége, egyre nagyobb teljesítményekre lesz képes a nő által előírt irányban. A tetszésnyilvánítás elvben férfitől is származhat, de a férfiak - az ismert okoknál fogva - szüntelenül tevékenykednek, és versengenek egymással. így aztán a férfi, amint megteheti, a házába hozza saját külön dicsérőjét, valaki olyat, akit állandóan megkérdezhet, hogy jó és szófogadó volt-e, vagy sem, és mennyire volt jó és szófogadó. A nő pedig, látszólag véletlenül, a legideálisabb személy ennek a szerepnek a betöltésére - amelyet ő rendezett meg, és csak arra várt, hogy átvehesse.

A férfinak nagyon ritkán sikerül - esetleg ha sikeres művész vagy tudós - ebből a bűvös körből kitörni, és férfiatól is megkapni azt a sikerélményt, amelyre oly nagy szüksége van. így a nőtől ugyan függetlenedik, de a sikerésége nem csökken soha. Ezt bizonyítja az a tény is, hogy az a férfi, aki egy bizonyos területen sikeresnek bizonyult, és így anyagi körülményei is biztosítottak voltak, soha önként nem lép át egy másik területre, hogy ott próbára tegye a képességeit és kielégítse a kíváncsiságát. Rendszerint azon a területen marad, ahol egyszer már sikeres volt. Elég, ha Miróra gondolunk a pont-vessző technikájával, Strauss-ra a keringőivel vagy Tennessee Williamsra a nődrámaival. Nem meri megkockáztatni, hogy ő maga legyen saját mércéje.

Szinte kézenfekvő a gyanú, hogy egy művésznak az ún. „egyéni stílusában” nincsen semmi pozitívum. Egy olyan szerző mint Beckett például, aki 20 év alatt mindig Godot-változatokat hoz létre, ezt nem szórakozásból teszi. Ehhez túlságosan intelligens. Mivel a siker rabja lett, úgy fél a kockázattól, mint az elvonókúrától. Bár meg tudna szabadulni ettől a (kondicionált) magatartásmódjától! Régóta mást csinálna, talán repülőgépet építene (darabjainak megbízható mechanikájából technikai érzékre következtethetünk), ritka növényeket termesztene, vagy egyszer legalább írt volna egy komédiát is (ennyi siker biztosan elfűjné a legteljesebb kétségbeesést). Például egy olyan komédiát, amelyben egy nő derékig egy földkupacban üldögél, és fogkeféjét keresi, mint a Boldog napokban. Ezzel még talán sikere is lenne a közönségnél. De egy ilyen kísérlet a teljesítményelv szerint idomított férfi számára természetesen túl kockázatos volna. Ezért egy olyan ember, mint Beckett, **továbbra is drámákat fog írni az életösztön abszurdításáról, mert ezért biztosan megkapja a dicséretet.**

Idomítás önmegalázás segítségével

Néhanapján egy kritikus beállítottságú ember azt mondhatná, hogy a nőkben semmi önérzet sincs, hiszen szemérmetlenül bevallják, hogy a tudás minden területén analfabéták. Eközben elfelejti, hogy a becsületről, büszkeségről, emberi méltóságról alkotott fogalmait a női idomításnak köszönheti. Hogy csak azért lett becsületes, büszke, lovagias, mert egy nő arra idomította. Hogy ezek a tulajdonságok, amelyekből az a büszkén emlegetett férfiassága összetevődik, annál mélyebben gyökereznek a jellemében, minél alaposabban idomították. Ő maga ehhez nem tett hozzá semmit.

(-)

Azzal, hogy a nő minden munkát a „férfias”, illetve a „nőies”, „méltó” illetve „méltatlan” kategóriák egyikébe sorol, és ezáltal érzelmi értékekkel ruház fel, amelyeketlassanként már senki sem von kétségbe, ő maga ellenőrizhetetlenné válik, és így hatalmi szférájában teljes szabadságot élvez. Bármit is tesz, a férfimunkához képest az úgysem ér semmit, ezt ő maga állítja, és a férfiaknak eszébe sem jut a dolgot megvizsgálni. Az igazság az, hogy ha a férfi akarná, leleplezhetné ezt a női terminológiát, amely szerint a „férfias munkák” nehezek, míg a „nőies munkák” könnyűek: a férfimunka rendszerint nehéz, a házimunka mindig könnyű. Azokkal a gépekkel, amelyeket a férfi talált fel, egy négy személyes háztartás kívánta munkák könnyűszerrel elvégezhető két délelőtti órában. A többi dolog a nő szórakozására és klikkje hülye státuszszimbólumainak fenntartására szolgál (csipkefüggönyök, virágágyak, fényesre politúrozott bútorok): ha ezt munkának nevezik, úgy egyszerűen hazudnak a cél érdekében.

A házimunka olyan könnyű, hogy elmeógyógyintézetekben hagyományosan el tudja végezni minden gyengeelméjű, aki más munkára már nem alkalmas. Ha a nők panaszkodnak, hogy ezért nem kapnak külön bért (nem sokat követelnek, csak annyit, amennyit egy autószerelő keres), úgy ez csak egy bizonyítékkal több, mennyire vonzó számukra ez a munka. Az ilyen követelések a tetejébe rövidlátóak is, mert odavezethetnek, hogy a nőket egy szép napon valóban munkaerőnek minősíthetnék és ennek megfelelően béreznék is. Ekkor kiderülne, hogy a férfiak rovására, messze a körülményeik felett élnek.

De a férfinak, aki gyermekkorától fogva megszokta a női terminológiát, nem érdeke, hogy leleplezze a nőt. Szüksége van rá, hogy higgye, valami nagyot cselekszik, amikor pénzt keres a

felesége számára. Hogy olyasmit tesz, amire a nő nem volna képes. Ha nem volna meg benne a fölényke az érzése, kétségbeesne munkájának értelmetlenségén.

(-)

Sok férfi szántszándékkal ügyetlennek tette magát a házimunkában, a nők ugyanis ünneplik őket a tehetetlenségükért, hiszen akkor olyan „férfiasak”. Az a férfi, aki maga varrja fel a gombjait, nem „igazi” férfi. Ha porszívó van a kezében, akkor valami nincs rendben vele. Ilyen és hasonló érvekkel a férfit újra kiskorúvá lehet tenni (ő maga minden munkára képesnek érzi magát, csak arra nem, hogy egy levest megfőzzön), és ellenkezés nélkül tűri, hogy elkergessék a világ legigénytelenebb munkahelyéről. Csak akkor lehet őt veszélytelenül segédmunkaerőként bizonyos munkákhoz igénybe venni (persze csakis úgy, hogy szigorúan engedelmeskedik a női utasításoknak, mert hiszen egyáltalán nem ért ezekhez a dolgokhoz). Amikor idomítása elért egy bizonyos fokot, a zilyen munkákat mindig lealázónak fogja tekinteni, és sohanem fogja észrevenni, milyen kellemesek a saját munkájához képest. A nőnek elég már egy sóhajra fakadni, hogy „nő létére”alkalmatlan egy bizonyos munkára, ez őt minden erőfeszítés-től megkíméli.

(-)

Ha azt mondja , hogy nem ért a politikához, hogy a nők túlságosan buták ? hozzá, és máris talál egy férfit, aki helyette áttanulmányozza a napi- és hetilapokat, türelmesen végighallgat hosszú tévé vitákat, mérlegeli a különböző állam férfiak érveit, és a választások pillanatában készen felszolgál neki egy véleményt. Akkor aztán arra a pártra szavaz, amelyet a férfi lelkiismeretes tanulmányok után a saját - s ezzel együtt az ő - speciális helyzetében a legelőnyösebbnek tart, és meg-]szabadul a szavazás terhes kötelességétől, úgy, hogy a férfi véleményét megkettőzik, és nem veszélyezteti a végeredményt (aminek, tekintettel arra, hogy valóban nem ért a politikához, és ezt tudja is, egyéni jóléte szempontjából katasztrofális következményei lennének).

Az önlealázásban az idomítás egyik elképesztő gyümölcsét láthatjuk, amikor a nő, aki életét paradicsomi körülmények között „tengeti” (egy minden komforttal felszerelt háza van a város villan egyedében, ahol gyerekek, kutyák és más nők társaságában, külön kocsival, televízióval, és minden elképzelhető háztartási géppel felszerelve), azt mondja mérnök vagy ügyvéd férjének, hogy az milyen irigylésre méltó, mert „teljes” életet él, míg ő mint „nő” kénytelen emberhez nem méltó életet élni s ezt annak a férfinak mondja, aki ezt az egész lomot élete árán biztosítja neki - és a férfi netán ezt el is hiszi.

A Szentírásban azt olvassuk, hogy Évát Ádám oldalbordájából teremtette az Isten, tehát a nő a férfi másolata és kevésbé értékes, mint az: ez az önlealázás segítségével történő idomítás tipikus példája. Majdnem biztos, hogy ezta történetet valamikor egy nő találta ki. Persze, férfi volt, aki feljegyezte (a nők nem olyan régen tanultak meg írni).

Szex - jutalom gyanánt

Minden idomítás alapérve a kalács és a korbács változtatása. Alkalmazhatósága az idomító és az idomítandó testi adottságaitól függ. De még a kisgyermek idomításánál is érezhetően dominál a cukor. A kalácsnak meg egyéb csemegének az az előnye, hogy a gyermekek nem vesztik el bizalmukat a felnőttekben, továbbra is a mítoszhoz fordulnak a problémáikkal, és sokkal

könnyebben manipulálhatók, mintha megverték volna őket.

Ha a fogoly delfin jól végezte el a betanított feladatot, idomítója halat dob neki. A delfinnek szüksége van az élelemre, ezért megteszi, amit kívánnak tőle. A férfi viszontmaga is tud gondoskodni magáról, a pénz az ő kezén fordul meg. Ilyenformán megvesztegethetetlen volna, ha nem lennénk egy másik parancsoló szükséglete, amelynek kielégíté-séről maga nem tud gondoskodni: igényli a fizikai kontaktust a nő testével. Ez az igény olyan erős és kielégítése olyannyag élvezetet okoz, hogy teljes behódolásának legdöntőbbmótvá válik - talán azt is mondhatjuk, hogy a szolgál-ságának az élvezete csupán szexualitásának egyik arculata.

Ezt az igényét tehát ki kell elégítenie. Minden gazdaság alapja **pedig változatlanul a csere**. Aki valamilyen szolgáltatást igényel, annak megfelelő ellenértéket kell kínálnia érte. Nos, itt az történt, hogy a férfiak egy nő vaginájának kizárólagos használatát csillagászati áron is hajlandók megvásárolni. Ez teszi lehetővé, hogy a nő korlátlanul kizsákmányolja őket - a legkonzervatívabb kapitalista rendszer is elbújhat mögötte. És mivel a nőesség elsősorban szociológiai jelenség, és sokkal kevésbé biológiai, a kizsákmányolás alól még a homoszexuális férfiak sem tudják magukat kivonni. A gyengébb ösztönű partner hamarosan rájön, hogyan lehet manipulálni az erősebb ösztönökkel rendelkezőt, és kizsákmányolóvá válik - tehát átveszi a nő szerepét -, és ennek megfelelően viselkedik: nőiesnek lenni azt jelenti, hogy az illetőnek gyengébb a nemi ösztöne.

Ahogy nem engedhetik meg maguknak, hogy mély érzéseik legyenek, úgy az erős libidóról is lemondanak a nők (így érthető, hogy egy fiatal lány nem adja magát oda a barátjának, de ennek ellenére szerelemről beszél). **A nő anyja tanácsát követve a későbbi haszon érdekében már serdülőkorától fogva elnyomja magában a libidót**. Régen az „értékes” menyasszony szűz volt, és még ma is „értékesebb” az a lány, akinek kevés szeretője volt, annál, akinek sok volt. A férfi szüzességének még soha sem volt értéke (**minthogy a nő számára nem fontos a férfi, annak szüzességem jelent neki semmit**). Ezért van az, hogy felnőtt nő fiatal fiút csak „elcsábíthat”, de sohasem erőszakolhat meg. Ha a férfi hasonlót tesz kiskorú lánnyal, szexuális bűnözőnek számít, akit a nőnemű csőcselék fegyházba zárat.

Ahogy a nők, a férfiak is kondicionálhatnák nemi vágyaikat - feltéve, ha elég korán kezdik. Elég a szerzetesekre gondolni, akik nagyon jól megvannak nemi élet nélkül is (senki sem fogja komolyan állítani, hogy a férfiaknak ez a nagy csoportja csupa eunuchból áll). De ahelyett, hogy megtanulná leküzdeni a nemi készletét, a férfi minden lehetséges módon fejleszti nemi ösztönét, természetesen nők által, mert az ő libidója mindenekelőtt a nőket érdekli. Míg a férfi soha nem öltözködik úgy, hogy látványa a másik nemnél szexuális izgalmat válthatna ki, a lány már 12 éves korában elkezd úgy cicomázni magát, hogy a másik nem képviselőinek megakadjon rajta a szemük. Szűk ruhákat hord, amelyek kihangsúlyozzák a mellei és csípői kerekességét, átlátszó harisnyákkal hívja fel a figyelmet hosszú lábaira, formás vádlijaira és combjaira, ajkát és szemhéjait nedvesen fénylő festékekkel készíti ki, haját ragyogó színűre festi – s mindezt kizárólag azért, hogy felgerjessze és ébren tartsa a férfi szexuális étvágyát. Olyan nyíltan kínálja neki az árut, mintha kirakatban heverne, amikor csak egy kicsike távolságot kell megtennie, hogy birtokba vehesse. Nem csoda, ha a férfi, akit ez a leplezetlen kínálat állandó szexuális izgalomban tart, hamarosan másra sem tud gondolni, mint arra, **hogy annyi pénzt keressen, amennyi kell ennek a csábító árunak a birtoklásához**.

Mert pénz - vagy legalábbis a pénz reménye - nélkül a férfi nem kap nőt, és így nem is jut szexuális lehetőséghez. Létezik ugyan a nemek közt egyfajta felügyelet, azaz a nő esetleg amíg a férfi

szakmailag még képezi magát, hajlandó hetekre pénzt keresni, és ezalatt - mintegy előlegként a jövőre teljesítményekre - testét rendelkezésre bocsátani neki, de ebben az esetben a kamatok is megfelelően magasak (a szakmának, amelyet a férfi kitanul, jövedelmezőnek kell lennie, hogy a nőnek érdemes legyen beruháznia). Általában az az alapelv, hogy a nő annál drágább, minél vonzóbbak az ún. másodlagos nemi jellegei. Ezért nem szabadna a férfinak letörnie, ha egy másik férfi oldalán egy különösen vonzónót lát. Gondoljon arra, milyen sokba kerül ez a férfinak. A férfi számára mindenesetre gazdaságosabb volna, ha nemi ösztönét prostituáltknál elégitené ki, és nem vetné bele magát a házasságba (itt a hagyományos értelemben vett prostituáltakra gondolunk, mert szigorúan véve a legtöbb nő ebbe a kategóriába tartozik). De minthogy a férfi ezúttal is szerint a teljesítményelv szerint cselekszik, amelyre idomították, azt a szexuális élményt, amelyért nem fizet sokat, értéktelenebbnek tartja. Minél drágább a nő, akivel lefekszik, annál nagyobb az élvezete. És ha a vágyott nőt másképpnem kapja meg - vagy nincs más lehetősége megtartani őt -, a legmagasabb árat kínálja, és az anyakönyvvezető elé vezeti.

Ennélfogva a nők nyugodtan eltűrhetik a nyílt prostitúciót. A férfiakra jellemző féltékenységet nem ismerik (néha megjártsszék a féltékenységet, mert ez a férfinak hízeleg), t ehát gond nélkül helyeslik a nyilvánosházak létezését. Ahogy mindig is gond nélkül tudomásul vették partnerük házasságon kívüli szerelmeit, sőt esetleg meg is bocsátják, ha ezek túlságosan nyilvánvalókká válnak. Tovább megyünk, és azt állítjuk, hogy a nő semmit sem kíván jobban, mint azt, hogy a férje megcsalja, mert a rossz lelkiismeret vagy a hálaa toleranciáért járulékos előnyökhöz juttatja. A legjobban azonban annak örül, ha ezek a házasságon kívüli kalandok az ő ellenőrzése alatt mennek végbe; egyre több nő vélekedik úgy, hogy a partnersere és a csoportos szex ideális lehetőséget nyújtanak a hozzájuk tartozó férfi szexuális fantáziájának a leszerelésére. A házasságon kívüli nemi kapcsolatoknak ez a formája ingyenes (a kurváknak fizetett összeg így a háztartáspénzhez csapható), és azon felül nem jelent veszélyt az egészségre: mivel a résztvevők ismerik egymást, jobban betartják a higiénia szabályait, mint az a férfi, aki nyilvánosházakba jár (a nőknek a férfiak szexuális kalandjai esetén egyedül a fertőző betegségektől kell igazán tartani). Micsoda ironia rejlik abban, hogy a férfiak éppen a közönséges prostituáltat nézik le annyira - hiszen ezek pontosan azon nagyon kevés számú nők csoportjába tartoznak, akik becsületesen elismerik, hogy testük egyik nyílásának bérbeadásával keresik kenyerüket. Prostitúált, színésznő, énekes-nő, táncosnő, fotómodell - ezek azok a foglalkozások, amelyeket nem férfiak üznek. De míg a színésznő, az énekesnő, a táncosnő, a fotómodell hálóval dolgozik - a mentőháló a férfi, aki elkapja, ha már nincs kedve -, a prostituáltaknak semmi ilyen biztosítása nincs. Ha fáradt, nem áll készen valaki, aki csak erre a pillanatra várt, és a mi társadalmunkban nem akad egyetlen olyan férfi, akit egy volt prostituált úgy kizsákmányolna, mint egy volt fotómodell. A nők szintén megvetik a közönséges prostituáltat, de másokból: a butasága miatt. Az a nő, aki a testét ilyen ügyetlenül adja el, az a nők intelligenciakritériumai szerint egyszerűen ostoba. A nők maguk közül csak azokat tisztelik, akik uzsoraárakat érnek el, és például egy Rothschildhoz, Aga Khanhoz vagy egy Rockefellerhez mennek feleségül. A „piszkos foglalkozás” fogalmát csak a férfiak elrémítésére alkották meg, akik egy szép napon esetleg párhuzamot vonhatnának.

Azt az alapelvet, hogy a szex jutalom gyanánt alkalmazható, minden nő vallja. A nők felkínálják magukat a férfinak úgy, hogy kiemelik, hangsúlyozzák bájaikat, felcsigázzák a vágyát, és ha a férfi azután tisztességgel bemutatja, hogy az idomítás eredményes volt, odaadják magukat neki. És minthogy szünet nélkül újra meg újra felizgatják, a jutalomra mindig újra szüksége van. Csak

gyenge potenciájú férfiak engedhetik meg maguknak, hogy hosszú ideig tétlenül lógnak, és nélkülözzék a rendszeres jutalmazásokat. Az erős libidójú férfiak mindenki másnál engedelmesebbnek kell lennie. A gazdasági élet minden ágában olyan keresett „dinamikus, vállalkozó szellemű jó külsejű, lelkes fiatalember” semmi más, mint egy teljesen a szextől függő pszichopata, aki rendkívül magas követelményeket állít maga elé. Mert mi más, mint a nő jelentette jutalom készíthet egy fiatal férfit arra, hogy lelkesedéssel foglalkozzék valamilyen márkás áru eladásával, mikor kint, az iroda ablaka előtt izgalmasabbnál izgalmasabb kalandok várnak rá ? Szexuális ösztönei olyan parancsolóak, hogy erről az egész világról le tud mondani, és a nehezen szerzett pénzéből inkább megvásárol magának egy nőt. De ha százszor is „kalandnak” nevezi ezt a nőt, azért, amit elvesztett, nem fogja kárpótolni magát. A nővel való találkozás a kereslet-kínálat szigorúszabályai szerint megy végbe, ezek között **pedig nemigen marad hely meglepetésnek.**

A régi bölcsesség, amely azt mondja, hogy a nő sorsa az anatómiája, csak akkor igaz, ha a sorson valami pozitív dolgot értünk. Negatív értelemben ez a mondat inkábbba férfira áll, mert míg a nő, ahol csak lehet, hasznot húz belőle, a férfi örökre rabja marad saját anatómiájának. A hímvesztő erekciója a nő szemében olyan groteszk valami, hogy amikor először hall róla, egyszerűen képtelen elhinni, hogy ilyen létezik. Ha azután megtudja, hogy még csak egy meztelen nő látványára sincsen szükség ahhoz, hogy a jelenség - amely olyan egyszerű, mint egy patelláris-inreflex - bekövetkezzék, hanem elegendő hozzá egy film vagy egyf énykép is, elképedése nem ismer határt. **Aligha létezik abszurdabb elmélet, mint a Freud-féle pénisz-irigység.** A férfi nemi szerve a herezacskókkal a nőszámára teljesen felesleges rész, szinte rendetlenség a férfi egyébként olyan rendben levő testén (nem is érti, hogy használat után a hímvesztőt miért nem lehet visszasüllyesztenia férfi testébe, mint a hordozható rádió antennáját). Olyan kislány nincs, akinek - akár a legmélyebb tudatalatti rétegében - eszébe jutna, hogy a kisleány irigyelje érte, és az aztán végképpen nem, hogy emiatt ő bármilyen hátrányt szenved, mert hisz éppen az ellenkezője igaz. Freud esetében is sikerrel járt a nők - az anyja, majd a felesége, később feltehetően a lányai - megalázkodó idomítási módszere, összekeverte az okot és az okozatot: a nő ugyanis csak mondja, hogy a férfi értékesebb nála, de eztn em gondolja komolyan. A nő hatalma viszont valóban irigylésre méltó - de hisz a férfi élvezzi a saját tehetetlenségét

(-)

A női szexualitás a férfiaknak kényelmetlen, mert a nemi izgalom és az orgazmus - a férfiakéval ellentétben - a nőknél nehezen kontrollálható. A férfiak ilyen irányú vizsgálódásaikban tehát csak azokra az információkra tudnak támaszkodni, amelyeket a nők önként adnak nekik. De minthogy a nőket egyáltalán nem érdeklik a tudományosan pontos eredmények, és mindig csak legközvetlenebb előnyeiket tartják szemelőtt, mindig azt fogják mondani, ami nekik az adott helyzetben éppen célszerűnek tűnik. Ez az oka annak, hogy a számos vizsgálat, amelyek célja az volt, hogy megállapítsák, frigid-e a nő, képes-e élvezni a nemi aktust, van-e a férfiakéhoz hasonló orgazmusa, pontosan ellenkező eredményekre vezetett. A férfi tehát hol azt gondolja, hogy a nőnek semmiféle nemi ösztöne nincs, és minden csak komédia; hol attól fél, hogy a valóságban sokkal potensebb, mint ő (és ezt szánalomból elhallgatja előtte), és e két véglet között ingadozik. Hogy valami módon bizonyosságot szerezzen, újabb és újabb kérdőíveket, ravaszabbnál ravaszabb kérdéseket dolgoz ki, és magától értetődően azt várja, hogy az ügy érdekében a nők lelkiismeretesen fogják megválaszolni őket. Ez pedig csalóka remény. A valóság feltehetően a középben van: a nők ugyan nem vágnak túlságosan a nemi aktusra (ellenkező esetben több férfi prostituált létezne), de nem is

utálják, ahogy azt sokszor állítani szokás. A nő állati szinten él, szeret enni, inni, aludni és a szex is tetszik neki - feltéve, hogy ez semmi jobbtól nem fosztja meg, és nem kell túlságosan megerőltetnie magát.

A férfival ellentétben soha nem volna hajlandó nagy erőfeszítéseket tenni, hogy egy partnert az ágyába csaljon, de ha már egyszer ott van (és sem valami nagyszabású kozmetikai műveletre nem készül, sem a televízióban nem megy semmi, amit látni akar), nincs kifogása a nemi aktus ellen, feltéve, hogy a férfié az aktív szerep. Mert az a szépen hangzó megállapítás, hogy a férfi szerepe „aktív”, a nőé pedig „passzív”, nem téveszthet meg senkit azt illetően, hogy mint mindenütt az életben, a férfi az ágyban is kiszolgálja a nőt. A nemi aktus, noha a férfinak élvezetet okoz, végső soron a nő számára végzett szolgálat, és az a jobb szerető, aki ügyesebben, gyorsabban és hosszabb ideig nyújt a nőnek élvezetet. **Minthogy a férfiak legalábbis sejtik, hogy a nemi aktus közben voltaképpen kihasználják őket, ösidőktől fogva bizonyos mértékig félnek a női libidótól. Ennek a félelemnek a nyomait számos régi kultúra rítusaiban megtaláljuk, de jelen vannak Schopenhauer és Nietzsche műveiben, Baudelaire verseiben, Montherlant regényeiben, Strindberg, Tennessee Williams, O'Neill drámáiban.** De a fogamzásgátló pirula feltalálása óta ez a félelem hisztérikus formában jelentkezik. Egész könyveket írnak arról, hogy kell-e félnie a férfinak, és mennyire kell félnie a női szexualitástól: a publicisztika nem egy ága él abból, hogy tanácsokat ad a férfiaknak, hogyan biztosíthatják fölényüket a nemi életben.

A gyógyszeres fogamzásgátlás feltalálásával, ami szintén tőle származik, a férfi megfosztotta magát az egyetlen diadaltól, amely a nőtől való függősége ellenére még az övé volt: ebben a vonatkozásban a nő bizonyos fokig ki volt neki szolgáltatta. S most hirtelen itt is a nő került fölénybe: olyansok vagy olyan kevés gyermeke lehet, amennyit akar, és attól, akitől akar (lehetőleg gazdag férfítól), és ha nem óhajt utódokat a világra hozni, annyiszor közöskülhet, ahányszor ezt előnyösnek tartja.

A férfi ezt nem teheti. Mindig azt igyekezett elhíttetni magáról, hogy szexuális potenciája végtelenül nagy, és csak a nő tartózkodása akadályozza meg abban, hogy ezt bebizonyítsa. De ma színt kell vallania, mert ma minden nő megtudhatja akármelyik képes újságból, hogy mi a valódi helyzet a férfiak potenciájával. Tudja, hogy adott korban mennyire potens egy férfi, hogy délután potensebb-e, mint éjjel, evés előtt potensebbnek kellene lennie, mint evés után, hogy a tengeri vagy a hegyi levegő fokozza-e a potenciáját, és hányszor egymásután kell a nőt kielégíteni tudnia. És mint-hogy a férfiak sohasem hazudnak a statisztikának - **a férfiak egyáltalán nem hazudnak, mert a hazugság az ő szemükben egyet jelent a gyengeséggel** -, a nő száz százalékgig meg-bízhat ezekben az adatokban. A férfiak által kidolgozott táblázatok segítségével pontosan meg tudja állapítani a férfi potenciáját, s nemcsak megállapítani tudja, hanem – mivel a nemi élet már nem jelent kockázatot a számára - össze is tudja hasonlítani akárki máséval. Csakhogy - noha a férfiak tartanak ettől - a nő sohasem fogja ezt az összehasonlítást megejtetni, és nem fogja a legpotensebbet választani. Amint már említettük, a nő egyáltalán nem rajong a szexért, így hát - amennyiben az egyéb feltételek egyenlőek - inkább a kevésbé potensét fogja választani, akit intim ismeretei birtokában zsarolhat.

A férfi szexuális vonatkozásban még erősebben alá van vetve annak a teljesítményelvnek, amelyre idomították, mint egyéb területeken. Saját magát is osztályozza: háromszor egymás után = nagyon jó, kétszer = jó, egyszer = elég-séges. A szexuális kudarc számára egyet jelent a kudarccal minden területen (még ha nagyszerű tudós is, többé nem lesz boldog). A nő ezt tudja, és ebben több lehetőséget is lát, hogy előnyöket szerezzen magának:

a) úgy viselkedik, mint aki nem tudja, hogy férjének csekély a potenciája, és ennek ellenére dicséri (valószínűleg ez a legelterjedtebb módszer);

b) elhiteti a férjével, hogy gyenge szexuális teljesítőképessége súlyos hendikep, és ezért boldog lehet, ha a nő ennek ellenére mellette marad;

c) megfenyegeti, hogy nyilvánosan leleplezi, ha nem veti magát kellőképpen alá az akaratának. És mivel a férfi inkább azt vállalja, hogy tolvajnak vagy gyilkosnaktartsák, mint impotensnek, mindenképpen megadja magát és megteszi, amit a nő követel tőle.

A férfi potenciája még szorosabban kapcsolódik lelki tényezőkhöz, mint egyéb fizikai funkciói, és ha egyszer elkezdődtek a bajok, akkor idővel csak súlyosbodnak. A **férfi beleloallja magát a félelembe, hogy már nincs szüksége a nőre, mert idomítása következtében ezt a függőséget azonosítja a férfiassággal. Gondoljuk csak végig ezt a képtelenséget: a férfi mindent megtesz annak érdekében, hogy fenntartsa a nőtől való függőségét.** Az afrodiziákumok, amelyeket régen kuruzslók készítettek és a pult alatt árultak, réges-rég szalonképesek, és gyógyszertárban kaphatók, sőt a gyógyszeripar legkeresettebb cikkei közé tartoznak. Még komoly lapok is tele vannak a közösülési nehézségeket tárgyaló cikkekkel, és a férfi viccek, melyek köztudottan a férfiak kasztrációfélelméből származnak, népszerűbbek, mint valaha, noha rendszerint hiányzik belőlük éppen a „vicc”. A sok pornómagazint a férfiak biztosan nem jókedvükből vásárolják - jobban szeretnék más módon szórakozni -, hanem abban a kétségbeesett reményben, hogy az ilyen erős ingerek állandó és a férfiasság mítoszának megfelelő formában tudják tartani őket.

Mindezek közben pedig a férfi ismét áldozatul esik annak a szokásának, hogy a nőt saját értékmérőivel méri. Az thiszi, hogy a nő, mivel létezik megbízható védekezési módszer, semmi másra nem gondol, mint arra, hogy bepótolja az elmulasztottakat, és csak annak hódoljon, amit a férfi- alapos idomítása következtében - a maximális élvezetnek tart, ti. a szexnek. A férfi természetesen téved, mert a szex ugyan élvezetet okoz a nőnek, de messze nem ez a legnagyobb. **Az orgazmus okozta élvezet a nő értékskáláján messze hátrább helyezkedik el, mint például egy koktélpartin való részvétel vagy egy pár padlizsánszínű lakkcsiznamegvétele.**

Ezért abszurd a férfiak félelme, hogy az újonnan meg-zerzett szabadságuk birtokában a nők szexuálisan lekörözik vagy fizikailag meggyengítik őket. A nő azt a férfit, aki gondoskodik róla, annyira soha nem fogja tönkretenni, hogy az másnap ne tudjon pontosan helyet foglalni az íróasztala mellett. Miért is kockáztatna ilyesmit? Ha a férjének az éjszakai örömeiből szakmai karrierjében a legkisebb hátránya származhat, a legtüzesebb szerető is kész a nemi érintkezést a veszélytelen minimumra csökkenteni. Nimfomániás nők szinte csak a moziban és a színházban fordulnak elő. A közönség éppen azért kíváncsi rájuk, mert az életben ritkák (ugyanilyen okból szól annyi film és regény nagyon gazdagemberekről, akiknek aránya a népesség egészéhez viszonyítva szintén nagyon kicsi).

A nőket elsősorban azért érdekli a férfiak potenciája, mert gyermekeket kívánnak szülni. Ahogy később még látni fogjuk, a nőknek terveik megvalósítására kellenek a gyerekek. Sok nő feltehetően örülne, ha házastársának két vagy három gyermek után megszűnne a potenciája, mert ezzel egy sereg apró bonyodalmat el lehetne kerülni.

Hogy mennyire nem létkérdés a nőnek a férfi szerelmiképessége, kitűnik abból a tényből is, hogy jól kereső férfiak sokszor akkor is találnak feleséget, vagy akkor is házasok maradnak, ha

impotensek (az ellenkezője, ti. hogy nők, akiknek nincs vaginájuk, remélhetik, hogy normális alkatú férfi feleségül veszi őket, alig képzelhető el).

Idomítás blöff segítségével

(-)

Minden vallási rendszer idomításon alapul, mert bizonyos számú szabályból vagy törvényből, valamint egy halom büntetésből áll, amelyek e szabályok áthágásának (az ún. bűnöknek) a következményei. Ezek a büntetések a valóságban természetesen soha nem következnek, mivel ez a hit valamiféle felsőbbrendű tudatban egy olyan gondolatrendszer, amelyeknek reális alapja nincsen, ennél fogva nem is létezik senki, aki egy titkos bűnről tudna, és azt büntetné. Ezért mondják, hogy szerencsétlenségek, amelyek mindenképpen bekövetkeztek volna, mint például földrengés vagy egy barátunk halála (régén, amikor még fejletlen volt a természettudomány: a járványok, rossz termés, villámcsapás is), tulajdonképpen büntetések az elkövetett bűnökért, és hogy ezeket a szabályoknak való feltétlen engedelmeskedés vagy a bűnbánat (másképpen agymosás) segítségével az ember magától elháríthatja. Az ember persze, ahogy intelligenciája fejlődik, egyre világosabban keresztüllát ezeken a fikciókon és apasztalhatja a büntetések elmaradását. De a mélyen gyökerező félelem a büntetéstől (a bűn érzése a büntudat), amelyet élete első éveiben beleplántáltak, még felnőtt korában is hat, és ezért lehetőleg kerüli az olyan cselekedeteket, amelyek ifjúkorában „bűnösnek” számítottak. Vagy, amennyiben mégis elköveti őket, rossz lelkiismeretet okoznak neki. Az elkövetkező bűnök majdnem minden felsorolásában megtalálható a nemi aktus okozta öröm, amennyiben nem a fajfenntartást szolgálja. És minthogy a nők által ingerelt férfiak mindig készek a szexuális életre, ezt a készségüket lehető leggyakrabban szeretnék kiélni, miközben soha nem gondolnak a fajfenntartásra (orgazmus közben a férfi bizonyosan mindenféle örömet érez, csak az éppen nemzett gyermek fölötti örömet nem - tehát ebben a pillanatban még a szokásosnál is jobban becsapják), nyilvánvalóan mindig vétenek legalábbis gyermekkori hitük egyik szabálya ellen, és így folytonosan bűnösnek érzik magukat.

A nő ezzel szemben, aki ösztöneit kondicionálta, és a nemi aktust rendszeren egy bizonyos okból és nem saját örömeire végzi (kenyérkereset, fajfenntartás, a férfi kielégítése - ez utóbbi esetben emberbaráti céllal), nem követ el bűnt; még akkor sem kellene ennek jelentőséget tulajdonítania, ha közben lelkiismeretfurdalást érez. A férfival ellentétben, aki ugyan újra meg újra tele van jó elhatározásokkal, de ezeket a gy-korlatban nem tudja keresztülvinni, a nőknek a saját lelkiismereti számlájukon még akkor sem volna „bűn” tartozásuk, ha hinnének benne, önlealázásra való hajlamukkal, csonka, elnyomott nemi ösztöneikkel (valamint azzal a természetességgel, amellyel saját kereseti tevékenység nélkül megvannak, és másokat dolgoztatnak maguk helyett), azokhoz a személyiségekhez hasonlítanak - Jézus, Gandhi - akiket a férfiaknak példaképpül ajánlanak. **Azokhoz a példaképekhez, akiket a férfiak, ösztöneik rabjai lévén, soha nem fognak tudni elérni,** de akik megerősítik bennük azt a gyanút, hogy valamennyi imádandó tulajdonság végső soron nőies.

Ugyanakkor sem a nők, sem pedig rendőrségük nem igazán érdeklődnek a férfi szexuális ösztönei iránt. A tabunak nem kellene feltétlenül a szexnek lennie, ezt csak azért választották, mert a férfi számára a szex a legnagyobb és legtisztább öröm **(talán az egyetlen)**. Ha ugyanezt vagy nagyobb élvezetet okozna neki a disznóhús fogyasztása vagy a dohányzás, akkor természetesen a bűn érzését

összekapcsolnák a cigarettával vagy a disznóhússal. **A fő, hogy valamilyen bűnben éljen és féljen tőle, mert így manipulálható marad.** Ezért is változtatják életkor szerint a bűnök fajtáit: gyermekek bűne a hazugság, a mások tulajdonának megkívánása, a szülőkkel szembeni tiszteletlenség. Az idősebbeknél a szex és „felebarátjuk feleségének” megkívánása.

(-)

A nők persze kezdettől fogva gondoskodnak arról, hogyl obbyjaik, a papok, kizárólag férfiakból álljanak. Egyrészt árthatna a nőről alkotott képnek, ha maguk a nők képviselnék a saját érdekeiket **(esetleg számítóknak tartanák őket!).**

(-)

A nők egész jól megvolnának egyházak, templomok nélkül (mint mondtuk, ezekre csupán a férfiak és gyermekek idomítása érdekében vagy bizonyos alkalmakkor, ruhatáruk felvonultatása végett van szükségük), viszont az egyház a nők támogatása nélkül rövid idő alatt tönkremenne. Ha a nő gyermekét már csak az egyházakon kívül akarná idomítani - ez időről időre már be is következik -, ha lemondana arról, hogy a templomot a fehér ruha leghatásosabb keretének tekintse, és megelégedne azzal, **hogy házasságkötése alkalmából a vőlegényt csak az anyakönyvvezető félemlítse meg,** a templomok néhány éven belül kiürülnének (a Szovjet-unióban a templomi kulisszát az ún. házasságkötő paloták helyettesítik). Akkor kiderülne az egyházakról, hogy voltaképpen egy letűnt kultúra maradványai, és azon nyomban megszüntetnék állami és magánjellegű támogatásukat - utóbbiak amúgy is mindig férfiktól származnak, hiszen a férfi a kínzóit mindig maga fizeti, minthogy más ezt nem teszi meg helyette. Ha tehát valaki azt mondja, hogy az egyházakból bizonyíthatóan valamiféle mágikus erő árad, mert évezredek tanításaikkal még ma is oly sok embert vonzanak magukhoz, úgy ez egész egyszerűen téves következtetés. Nem az egyházakból árad ez a mágikus erő, hanem a nőkből. A vallási közösségek régóta a nők eszközei, és alighanem sohasem tesznek mást, mint amit ezek tőlükkívánnak.

A vesztesek nem utolsósorban maguk a vallási közösségek képviselői. Ők semmi egyebet nem akarnak, mint békésen, harc nélkül élni (persze a férfias férfiak rovására - de hát a nők is ezt teszik), ehelyett pedig **a nők valamiféle maffiát csinálnak belőlük, amelynek segítségével ijesztgetik a gyerekeiket, rabszolgasorba süllyeszti partnereiket, és lassítják a haladást. A bojkottól való félelem arra készíti őket, hogy bizonyos alkalmakkor nevetséges, nőies maskarában lépjenek fel, jól hallható hangon groteszk énekeket intonáljanak, és egy - néha intelligens - hallgatóság előtt minden modern teológiai felismerésnek ellentmondó rémtörténeteket terjesszenek, amelyeket az egyetemeiken tanultak és amelyekkel a hallgatóság szemében hihetetlenül blamálják magukat.**

Mert a modern teológiával, amely teljesen lemondotta „kalács és korbács” elvről, ma már senkit sem lehet megijeszteni, és **csak ritkán lehet teljesítmény növekedést elérni.** Amire a nőknek szükségük van, azok a rongyoszsákból elővett régi történetek mennyországról és poklóról, angyalokról és ördögökről, paradicsomról és utolsó ítéletről. A halál csak akkor megfelelő eszköz az idomítás céljaira, ha kapu az örök üdvösségre vagy az örök kárhozatra, ahol a nők szája íze szerint pontozzák a földi teljesítményeket. És ha a zörökéletet valóságként állítják oda, amelynek elérése csak hűséget és rabszolgaságot kíván, akkor ez a nők érdekeinek sokkal jobban megfelel, mintha a férfiak valóban a biológiai alhatatlanságot kutatnák, amelyre feltehetően még várni kellene néhány emberöltőt.

Mindez a nőket magukat természetesen hidegen hagyja. A nők elmennek a templomukba, akkor, amikor ezt szükségesnek tartják, vagy lelkiismeret furdalás nélkül nem mennek el, amikor nincs kedvük. Nagy szertartásaik, amelyek mindig csak megfélemlítési kísérletek - nem a papok, hanem a nők részéről - ünnepi ruhakölteményeket (menyasszonyi, keresztelői, gyász- vagy bérnálos ruhákat) szereznek be míg az őket kísérő férfiakat a szokásos sötét öltönyökbe dugják. Megjártasszák a hívőt, a babonást vagy a kételkedőt, de közben sohasem gondolkodnak el magáról a hitről. A férfiak spekulációi arról, vannak-e fizikai törvények, amelyek lehetővé teszik, hogy valamilyen bűvészmutatvány segítségével valaki a vízen járjon, hogy a vizet borrrá változtassa, vagy hogy egy nő valami varázslat segítségével „szeptőlétlenül” fogadjon, a nőket hidegen hagyják. Mint általában, a dologra magára nem kíváncsiak, őket csak az érdekli, hogy lehet belőle hasznot húzni. És ha aztán olyan férfival találkoznak, aki más valláshoz tartozik, és feltételként szabja, hogy ők feladják a vallásukat - feltételként ahhoz, hogy értük dolgozzon -, habozás nélkül megteszik.

Kommerzializált imádságok

A legtöbb férfi, mint mondtuk, elfelejti gyermekkorai hitét. Csupán a beidomított magatartás formákat őrzi meg, mint például az igazságszeretetet, a munka vagy a szolgálat örömét. Erkölcsi szempontból a hazugsághoz való jog minden embert megillet, mert a hazugság lehetővé teszi, hogy a társadalom pimasz felügyeletét elhárítsuk, és így a létért való küzdelmünket megkönnyítsük. A dologban csak az a kellemetlen, hogy a hazugságnak akkor van értelme, ha nem mindenki hazudik, másképpen szólva, ahhoz, hogy valakit hazugság segítségével rászedjünk, az kell, hogy szeresse az igazságot, és ezt másoknál is feltételezze. A hazugság tehát bizonyos mértékig luxuscikk, és annál becsesebb, minél ritkább. Ritkaságát pedig a hazugok érdekében feltétlenül meg kell őrizni. Ezért olyan fontos, hogy a nő a férfit igazmondásra nevelje; ahhoz, hogy ő maga ezt a luxust megengedhesse magának, a férfinak feltétlenül igazságszeretőnek kell lennie. A férfi igazságszeretete amúgy is előfeltétele a mai társadalmi rend fennmaradásának, mert hisz minden fontos munkát férfiak végeznek. Hazugságra nem lehet működő képes, azaz logikus rendszereket felépíteni. A mi munkamegosztáson alapuló, fejlett társadalmi rendszerünkben az egyik embernek együtt kell dolgoznia a másikkal, és eközben nem kételkedhet a tőle kapott adatok helyességében. Ha a férfiak hazudnának, ha csak azért, mert az nekik abban a pillanatban éppen hasznosnak tűnik, hamis információkat adnának kollégáiknak a vonatok indulásáról, a teherhajók befogadóképességéről vagy a repülőgépek benzinkészletéről, a gazdasági rendszerben egy-kettőre katasztrofális káosz állna be.

A nők nyugodtan hazudhatnak. Minthogy nem vesznek részt a munkafolyamatban, hazugságaikkal mindig csak egy embernek - rendszerint a férjüknek - ártanak. Ha rajtakapják őket, akkor sem ismerik el, hogy hazudtak neki vagy becsapták, hanem „női furfangról” beszélnek. És ameddig csak a „női furfang” él (ameddig fizikailag nem vált a nő hűtlenné - mert ez az egyetlen vétség, amelyet a férfi nem bocsátana meg neki), addig a férfi nem is ütközik meg a hazudozásaikon. Hála az idomításnak és a nő lealázkodásának, a férfi egészen természetesen találja, hogy a gyenge és függő helyzetben levő nő ilyen furfangokat vesz igénybe, hogy őt, az erős, ösztön vezérelte kolosszust (ezt a „boldog-talan állatot”) a helyes útra vezesse. Nem csoda tehát, hogy az ilyen jellegű tapasztalatokat a nők egymás között nyíltan megbeszélik, sőt folyóiratokban, női olvasóknak szántlapokban ki is nyomtatják. Az anyák továbbadják a lányaiknak és ezek megint az ő lányaiknak. Ezt a tapasztalatcserét teljesen jogosnak tartják, mert hiszen gyakran arra kényszerülnek, hogy ugyanazt a férfit zsákmányolják ki (előbb az anya, azután a lánya), és egész jólétük attól függ, hogy

az hogyan engedelmeskedik.

Természetesen a felnőtt embernek nem mondják nyíltan, hogy nem szabad hazudni. Nem is kell egyebet tenniük, minthogy a hazugsággal rossz érzéseket kapcsolnak össze. Ezt, mint láttuk, vagy a vallás útján érik el, amely a hazugságot fiktív büntetéssel sújtja, vagy egyenesen valamiféle mágikus személyes ráhatással. Ha egy nő a gyermekének azt mondja: „a hazugság csúnya dolog, anyádnak soha nem szabad hazudnod”, akkor a hazudó gyerek automatikusan lelkiismeretfurdalást érez. A nőnek nem is kell jobban megokolni, hogy a hazugság miatt „csúnya”, a gyerek így is elhiszi, kénytelen hinni neki, és bízik abban, hogy az anyja sem hazudik neki (**ez persze tévedés, anyák állandóan hazudnak a gyermekeiknek**).

Ugyanezzel a mágikus ráhatással győzi meg később a nő a férjét is: „A hűtlenség gyalázatos dolog, soha nem szabad megcsalnod engem”, vagy amit az ún. nagystílú nők mondanak: „**Nem olyan nagy baj, ha megcsalsz, csak ne hagyj el.**” A férfi engedelmeskedik a parancsnak - mert ez parancs - anélkül, hogy kételkedne a jogosságában: az ilyen nőt alkalomadtán meg fogja csalni, de ritkán fordul elő, hogy elhagyja (**noha egy ilyen elképesztő közönyösség beismerésemár olyan jelzés, amelynek hallatán azonnal távoznia kellene.**)

A férfi általában csak egyetlenegy helyzetben hazudik, ti. ha erős nemi ösztönét követve megcsalja a nőt, akit pedig szeret. Ilyenkor annyira megijed a lehetséges következményektől (például, hogy a szeretett nő hasonlóval fizet), hogy inkább vállalja a nagyon rossz közérzetet, mint sem hogy bevallja az igazságot. Ezzel szemben, ha egy általa okozott súlyos autóbalesetet, emberi árulást vagy ellógott munkanapot kell bevallania, elnyomja magában a bonyodalmaktól való félelmet, és könnyít magán azzal, hogy mindent elmesél a feleségének.

A nőknél ez éppen fordítva van: mindent eltitkolnak a férjük elől, csak azt nem, ha egy másik férfi iránt érdeklődnek, vagy egy másik férfi irántuk. Ha felmerül egy második vagy yharmadik férfi, ezt az érdeklődést azonnal kommercializálni kell, mert ettől kap értelmet: a férfinak, akinek ezt a nő bevallja, meg kell értenie, hogy esetleg volnának mások is, akik gondoskodnának róla. Ettől azonnal nőni fog a produktivitása, és újból hajtani fog a munkában.

(-)

Imádságok és vallásos énekek (megzenésített imádságok) lecsillapítják a léttől való félelmet, mert valami tudatfelettihez szólnak, akinek a jóindulatától függ minden: az ember elengedheti magát, nem neki kell küzdenie a boldogságért, minden az imádott lény kezében fekszik.

(-)

A nők általában nem a férfit éneklik meg, hanem a szerelmet (minthogy a férfinak a szerelemhez nőre vanszüksége, a dolog végső soron a nők malmára hajtja a vizet). Valamikor közben nyilván felfedezték, hogy magukat is megénekelhetik anélkül, hogy ez nagyobb feltűnést keltene. Azóta teljes lelkinyugalommal dicsőítik saját isteni voltukat, kiszámíthatatlanságukat, kegyetlenségüket vagy önkényüket, amellyel egyik vagy másik férfinak odaadják magukat, és ezáltal tönkreteszik vagy üdvözítik.

(fejemtől talpamigszerelemre vagyok beállítva, mert ez a világom és különben semmi.

Ez az, amit csinálnom kell, az én természetem, csak szeretni tudok, mást egyáltalán nem.

A férfiak körüldongnak, mint molylepkék a fényt, és ha elégnek, igen, arról nem tehetek!)

Újabb időkben Nancy Sinatra kissé módosított formában ezt éneklte:

Ezek a csizmák sétára készültek, és ez az, amit tenni is fognak - egy napon ezek a csizmák átsétálnak rajtad.

Ez is sláger, mert egyformán kielégíti a férfiak egy kegyetlen istennő utáni vágyát, és a nők igényét a mindenhatóságra.

Önidomítás

(-)

Amennyiben Marxnak igaza van, és valóban áll, hogy a lét határozza meg a tudatot - tehát például a fogamzásgátló pirula a nemi erkölcsöt és az atom patthelyzet a békeideológiákat -, akkor a nyugati nő tudata, tehát azé a nőé, akinek életkörülményei az utóbbi húsz évben alapvetően módosultak (megjavultak), változófélben van. És ez a változás, amelyc sakis a nő teljes elhülyülésével végződhet, azért olyan veszélyes, mert senki sem veszi észre. Mert a nő mai képét, „image-át” már nem a nő maga alakítja ki, hanem a reklám- tehát a férfi -, és amint valaki kételkedne nagy értékében, azonnal szembetalálja magát száz lelkesítő reklámérvvel. A nő szellemes, találékony, talpraesett, fantáziadús, melegszívű, praktikus és mindig ügyes - állítja a reklám.

(-)

Egy istennő szelíd mosolyával szolgálja fel a hálás gyermekseregnek az instant kakaót, a férfi pillantása imádattal csüng rajta, mert legújabb kész étele különösen ízlett neki, mert éppen átnyújtott férjének egy frottír törülközőt, amelyet a legújabb öblítőszer még a szokásosnál is puhábbra varázsolt. Ezt a képet - amelyre a férfinak fogyasztási cikkeinek eladásához szüksége van, és amelyet egyenesen erre a célra hozott létre - az egész nyugati féltekén szünet nélkül ismértlik a tömegkommunikációs eszközök, és naponta újraj meg újra megszilárdítják.

(-)

A férfi beleesett a saját maga szerkesztette csapdába: míg kint a pénzért folytatott harc egyre keményebb lesz, otthon a felesége elhülyül, és a lakásban egyre több a felesleges kacat és lom, amellyel a nő finanszírozza a férfi konkurenseinek elhülyülését. A férfi, aki alapvetően az egyszerű és funkcionális dolgokat kedveli, lassanként ki se lát a díszek és cikornyák bozótjából. A lakószobában halmozódnak a porcelánmacskák, bárszékek, üvegasztalok, gyertyatartók és selyempárnák, hálószobájának falait virágos tapéta borítja, szekrényeiben tizenkétféle üvegpohár áll, és ha fürdőszobájában helyet keres a borotvakészülékének, azt látja, hogy minden polcot elfoglalt iparművészeti tökélyvel kikozmetikázott feleségének ezer krémje és festéke.

Érdekes, hogy a férfinak magának is szinte csak olyan termékeket lehet eladni, amelyek valamilyen módon feleségének is jól jönnek: sportkocsikat (amelyekre bukna a nők), női luxus cikkeket vagy háztartási cikkeket (megint csak a nők számára, mert a háztartás gyakorlatilag az ő birodalma - a férfi hazátlanul ingázik egy iroda és egy bungaló között). A nő szívesen venne valamit a férfinak a férfi pénzből, és ezt meg is kíséri, amikor csak módja van rá (nyakkendőket ajándékoz neki, színes szabadidőinget, hamutartót, levéltárcát). A probléma ott van, hogy a férfinak igen kevés dologra van szüksége. Normák szerint öltözködik, tehátolsón, étel- és italszükségletét már csak teljesítőképessége érdekében is korlátoznia kell, és más javak fogyasztására - a munka közben elszívott cigaretták kivételével - nincsideje. Az ipar minden erőfeszítése annak érdekében, hogy a

férfiakat kölnivíz, haj spray használatára vagy színes,tehát divatos, rövidéletű ruhadarabok hordására rávegye,eddig többé-kevésbé hiábavaló volt. Csak a nagyon fiatal férfiak (akiknek munkatermelékenysége a nők számára mégelégtelen), a gazdagok (akiket amúgy is „szeretnek”), a művészek (egyfajta, a nők szórakoztatására alakult csapat) vagy homoszexuális férfiak követik mindig a legújabb divatot. A reklámszakemberek minden iparkodása ellenére sem sikerül bevezetni az ún. „apák napját”, míg az „anyák napja” minden évben minden iparág számára ragyogó üzletet jelent. Ezen a napon, amelyen voltaképpen ünnepelni kellene őket, a férfiak legjobb esetben betérnek már egy órára, valahova, ahol nyugodtan megihatják a sörüket.

Az evésen, iváson és a dohányzáson kívül csak egy tevékenység van, amely a férfi számára egyéni fogyasztást jelent,ez pedig nemi ösztönének kielégítése. Nem csoda tehát, hogy lassanként egész iparágak álltak rá arra, hogy ebből az ösztönből hasznot húzzanak, azaz felizgassák a férfit úgy, hogymár amúgy is nagy kedvét a nemi életre még jobban fel-fokozzák. Vágyainak a kielégítéséről azután a szokásos árona nő gondoskodik.

(-)

A férfi önidomításának egyik legjobban működő terméke a Playboy nevű amerikai férfimagazin, amelyben gyönyörű,izgató keblek és kiváló elméleti értekezések között, amelyek szórakoztatják (és módot adnak neki, hogy két erekció között kipihenje magát), a férfiaknak felváltva drága autókat, szeszes italokat, felesleges ruhadarabokat és dohány árut kínálnak. A nőkre az ilyen képeslapok kísérteties hatást gyakorolnak, de a férfiaknál a mellkultusz oly mértékben önállósodott, hogy a férfi teljesen képtelen felmérni, milyen groteszk helyzetbe került. A nemi ösztönét kizsákmányoló ipar olyan ügyesen szuggerálja neki, hogy a női mell a férfioromét szolgálja, hogy teljesen elfelejti, mire is van a nőknek a valóságban emlőjük. Az illúzió százszázalékosan sikerült, mert a teljes értékű anyatejpótlék feltalálása óta a férfiak már alig-alig látnak csecsszopót.

Túsznak tekintettgyermekek

(-)

Noha a világ tele van éhező árva gyerekekkel, minden szülő újra meg újra gondoskodik saját utódokról. Hiszen a férfinak valami okra van szüksége, amiért még később is, amikor szexuális vágya már régen lelohadt, egy bizonyos nőnek, gyermekei anyjának legyen a rabszolgája, és ne egy másiké. Minthogy neki a nő elsősorban a behódolás alibijéül szolgál, egyidejűleg mindig csak egyet tud használni(a férfi minden ipari társadalomban monoteista, azaz monogám). Több isten bizonytalanná tenné, megnehezítené az önmagával való azonosulást, és visszalökné abba a szabadságba, amely elől állandóan menekül.

A nő számára ilyen okok nem léteznek. A nő nem képes elvont gondolkodásra, tehát, amint láttuk, nem ismeri az egzisztenciális félelmet, és nincsen szüksége Istenre sem, aki világának magasabb értelmet kölcsönözne. Csupán valamiféle indokra van szüksége, hogy megmagyarázza, miért éppen ez a férfi dolgozik érte (holott már régóta nem fekszik le vele különösebb örömmel). Erre kellene a gyerekek ettől a férfitől. Ha teszem azt bolygónkon sokkal több volna a férfi,és minden nőre mondjuk három férfi jutna, a nő természetesen gátlástalanul mind a háromtól csináltatna magának gyereket, és mindegyiket dolgoztatná a gyerekekért (azaz magáért). A három férfit kijátszaná egymás ellen, és ezzel nagymértékben növelni tudná azok teljesítményét - és saját komfortját. **Az általában elterjedt felfogással ellentétben a nő sokkal inkább predesztinált a poligámiára, mint a**

férfi.

Az a férfi, aki egy nővel gyermekeket nemzett, túszoikat adott a kezébe, és azt reméli, hogy a nő az idők végezetéig zsarolni fogja őt velük. Csak ez ad tartást lehetetlen létének, és csak ez igazolja azt az értelmetlen rabszolgaságot, amelyre elcsúszott. Ha a feleségéért és gyermekéért dolgozik, nemcsak két emberért dolgozik, akik közül az egyik semmit nem akar csinálni, mert nő, a másik semmit sem tud csinálni, mert túl kicsi. Hanem valami olyanért dolgozik, ami több, mint a nő és a gyerek, ti. egy rendszerért, amely mindent magába foglal, ami szegény, tehetetlen és védelemre szorul ezen a világon (ez a szegény, a tehetetlen és védelemre szoruló, mint olyan, és hite szerint őrá van utalva.) A nő és a gyermek segítségével alibit teremt a saját rabszolgasorsának, mesterséges igazolást szolgáló létének, és ezt a rendszert, ezt a szent csoportot, amelyet saját akaratából teremtett, „családnak” nevezi. A nő a „család” nevében örömmel veszi igénybe a szolgálatait. Elfogadja a rábízott túszoikat, és azt teszi, amit a férfi óhajtott: egyre szorosabban magához láncolja és élete végéig zsarolja - a maga hasznára, így mind a férfinak, mind a nőnek csak előnye származik a gyermekből (különben nem nemzették volna). A férfi előnye az, hogy életének visszamenőleg is magasabb értelmet ad, és lehetősége van arra, hogy örök időkre rabszolga maradjon, az összes többi előny viszont a nőé. Nyilvánvalóan óriási előnyökről van szó, mert szinte minden nő választhat hivatás és gyermek között, és szinte mindegyik a gyermeket választja.

Azt mondhatná erre valaki, hogy a nők csak azért döntenek a gyermek, és nem a hivatás mellett, mert gyermekszeretők. Erre azt válaszolhatjuk, hogy olyan nagy érzésekre, mint amilyen a gyermekek önzetlen szeretete, a nő nem is képes. Ezt bizonyítja az is, hogy majdnem minden nő csak a saját gyermekeivel törődik, és soha nem idegenekkel. Idegen gyermeket csak akkor vállal egy nő, ha egészségi okokból nem lehet saját gyermeke (és csak akkor, ha minden erre irányuló kísérlet, beleértve a mesterséges megtermékenyítést idegen férfi spermájával, kudarcot vallott). Noha az árvaházak az egész világon tele vannak segítségre szoruló bájos gyermekekkel, és noha a televízió és az újságok szinte mindennap közük, hány afrikai, indiai és dél-amerikai kisgyermek halt éhen, a nők - akik azt állítják, hogy szeretik a gyermekeket, inkább magukhoz vesznek egy kóbor kutyát vagy macskát, mint egy elhagyott gyermeket. És bár minden képeslapban elolvashatjuk, hány torzszülött jött évenként a világra (minden hatvanadik gyermek vízfejű, hiányzik egyik végtagja, vak, süket vagy gyengeelméjű), ez sem hat rájuk, és egyiket a másik után szülik meg. Ha egyikük aztán egy ilyen torz teremtménynek adott életet, akkor sem érzi, hogy lelepleződött az önzése és felelősség terheli, hanem társadalmunk úgy tiszteli, mint egy mártírt. Arról a nőről, aki gyengeelméjű gyermeket szült, a legnagyobb tisztelettel beszélnek, és ha még nincs egészséges gyermeke, akkora lehetőleg gyorsabban világra hoz egy „normálisát”, amely ugyanolyan, mint a többi nőé, hogy bizonyítsa, milyen egészséges (és ezzel egészséges gyermekét arra kényszeríti, hogy egész fiatalságát, egész életét egy gyengeelméjű társaságban élje le).

Azt, hogy a nők nem szeretik a gyermekeket, és csak saját előnyükre használják őket, azért olyan nehéz leleplezni, mert a terhesség, a szülés és a csecsemőgondozás bizonyos kellemetlenségekkel jár. De milyen csekélyek ezek a kellemetlenségek ahhoz viszonyítva, amit így kapnak: biztonságot egy életen át, komfortot és felelőtleniséget. Mit kellene a férfinak vállalnia, hogy valami ezzel megközelítőleg egyenértékűt érjen el?

A terhesség nem olyan kellemetlen, mint amilyennek tűnik, és ezt most már a férfiak is kezdik tudni. Egyes nők különösen jól érzik magukat ebben az időszakban, és újabban divat ezt nyíltan be is

vallani. Azzal, hogy ettől csúnyák és jelentéktelenek lesznek, elnehezül a testük, felpuffad az arcuk, foltos lesz a bőrük, száraz a hajuk és dagadt a lábuk, nem kell törődniük. Hiszen ez alatt az idő alatt nem keresnek férfit, mert már van nekik, és ha annak végig kell néznie, **hogyan válik a pillangóból hernyó**, magára vessen. A gyermek, akit vár, a férfi gyermeke is, a férfi tette őt ilyen torzzá - milyen jogon találja hát esetlennek és visszataszítónak (ezenfelül épp most ajándékozza neki a nő a fiatalságát).

(-)

Női főbűnök

(-)

De nemcsak a pszichológusok, a többi férfi sem vallja be szívesen partnere határtalan ostobaságát. Meglehet, nem különösen okosak, mondják, viszont van ösztönük - ezt az ösztönt az állati ösztöntől megkülönböztetendő női ösztönnek nevezik. Sajnos azonban, ez a sokat magasztalt ösztön csak egy másik néven nevezett statisztikai valószínűség: minthogy a nők mindenbe beleavatkoznak, és mindenről véleményt mondanak (hányszor blamálják magukat), prognózisaik néha szükségszerűen beigazolódnak. A legtöbb prognózis amúgyis negatív és soha sem pontos: „ebből csak katasztrófa lehet”, mondják, „ettől a dologtól én óvakodnék”, vagy „ezekkel az ún. barátaiddal csak csalódásban lesz részed”. Ilyenféle jóslatokba mindenki mindenkor belebocsátkozhatna. De az, hogy a nők néha valóban tisztábban látnak a férfiaknál, azzal magyarázható, hogy azoktól eltérően az ő ítéleteikbe nem kevernek érzelmeket.

Emellett a nők butasága csak logikus következménye életvitelüknek. Mit kezdjen intelligenciájával és az abból fakadó elismerésekkel a nő, aki már gyermekkorában elhatározta, hogy később egy férfi nyakán fog élni (minden öt éves kislányférjhez akar menni, háztartást akar vezetni és gyerekeket akar szülni, de ugyanezt akarják még a tíz-, tizenöt és húszévesek is). Arra kell készülnie, hogy később teljesen azonosulni fog annak az embernek a hajlamaival és érdeklődésével, aki majd gondoskodik róla (sőt, a hajlamaiért és érdeklődéséért még meg is kell őt dicsérnie), és nem tudhatja előre, hogy ez miféle ember lesz. **Mire volna jó neki, ha például korán elkötelezné magát a szocializmus mellett (a tüntetődiáklány mindig egy tüntető diáknak a barátja), ha később esetleg egy gazdag gyároshoz megy feleségül? Hova vezetne, ha csupa érzékenységből vegetáriánus lenne belőle, és később egy ausztráliai marhatenyésztő venné el? És minek váljon belőle ateista, ha életét esetleg egy rózsákkal befuttatott paplakban éli le?**

Mit használt volna Jacqueline Bouvier-nak, ha ifjú korában kidolgozott volna valamilyen ideológiát? **A demokráciához való vonzódása csak Kennedyvel kötött első házasságában lett volna hasznára, a fasizmus iránti vonzódása pedig csak a második házasságában.** És minthogy egyike a „legnőiesebb” nőknek, nyilván úgysem fektet súlyt a férfiak becslésére; alapjában véve csak az a fontos számára, hogy a nőknek tessenek, és rájuk gyakoroljon hatást.

Jobb tehát, ha egy társaságbeli nő ifjúkorában nem tanul mást, mint egy kevés művészetet, valamint az asztali illemszabályt és nyelveket.

(-)

De ahogy egyre több idejük és pénzük lett, megnövekedett a nők igénye is a beszélgetésre és ez azt jelenti, hogy ez a butaság egyre nagyobb helyet foglal el a nyilvánosság előtt. Ezt tükrözi manapság

nemcsak minden padlólámpa, minden hálószoba festmény, a ház minden brokátfüggönye, minden koktélparti és minden vasárnapi prédikáció, hanem ez terjed a tömeg kommunikációs eszközökben is. A rádióban és a televízióban kezdenek dominálni a nőknek szánt adások, a társasági pletykáknak, a bűntényeknek, a divatnak, a horoszkópoknak, a konyhai recepteknek szentelt rovatok még a komoly napilapokban is egyre hosszabbak lesznek, és a speciális női szempontú kiadványok napról napra egyre nagyobb számban és egyre fényűzőbb kivitelen kerülnek a piacra. Lassanként a női butaság eluralkodik nemcsak a férfiak privát szféráján, hanem az egész közéletben.

Vannak politikai, filozófiai, természettudományos gazdasági, pszichológiai tárgyú kiadványok, és vannak olyanok, amelyek ruházkodással, kozmetikával, lakáskultúrával, társasági pletykával, főzéssel, bűnözéssel és szerelmi ügyekkel foglalkoznak. Előbbieket szinte kizárólag férfiak, utóbbiakat kizárólag nők olvassák, és úgy a férfiak, mint a nők szemében a másik tábor tagjainak olvasmányai olyan ellenszenvesek és sivárak, hogy inkább halálra unnák magukat, mintsem hogy kézbe vennék. Kétségtelen hogy a férfiakat valóban érdekli vannak-e a Marson primitív életformák vagy nem, az orosz-kínai határ konfliktusban a kínaiak érvei nyomósabbak-e vagy az oroszoké, és hogy ezek a problémák nőket tökéletesen hidegen hagyják. Őket az érdekli, hogyan kell barna nyulacskákat hímezni, ruhát horgolni és hogy valamely filmszínésznő elvál-e vagy nem, így szépen egy-mástól különülve mindegyik a maga látóhatárával él anélkül, hogy a másikkal valódi kapcsolatba kerülne. **Az egyetlen téma, amely mindkettőjüket őszintén érdekli: a nő.**

(-)

Ezek a lapok (például Ladies' Home Journal, McCall's) szórakoztatják a nőket, kielégítik pletyka éhségüket (Gente, Movie Life), tanácsokat adnak nekik maskaráik összeállításához (Vogue, Bazaar) és van, amikor ezeket a különböző elemeket egyetlen kiadványban egyesítik (Elle, Brigitte, Grazia). Közös vonásuk **hogy a férfiről nem is vesznek tudomást (ezzel szemben a férfi képűségok fő témája a nő)**. Ha egyáltalán említik, akkor csakis a nőekkel, az otthonnal vagy az enivalóval kapcsolatos kedvteléseikről van szó. („Viseljen ezen a nyáron testszínű fehéreneműt, a férfiak szeretik!” „Természetes make-up az első randevúhoz”, „Gyűjtson gyertyát az asztalon, a férfit romantikussá teszi”, „Hárométel, amelyért szeretni fogja Önt” stb.) A férfi ízlésének egy ilyen sommás ismerete csakis azt a célt szolgálja, hogy segítségével bármelyik férfit könnyebben lépre tudják csalni vagy hosszabb ideig magukhoz tudják kötni (az ilyen lapokat többnyire egyedülálló nők olvassák, akik munkaerőt keresnek vagy olyanok, akiknek van férjük tehát a már megszerzett munkaerőt kell megtartaniuk). Használati utasításokról van itt szó a világ legmegbízhatóbb robotgépehez, aminek a nők a férfit tekintik. A címek gyakran egészen nyíltan beszélnek: „Így egy életre magához köti a férfit”, „10 olyan dolog amely segít megőrizni a férfi jókedvét”, vagy „Tanácsok a házasság első 3 évére”. **Az utasítások olyan világosak és érthetőek, mintha valaki tippeket adna kocsivásárláshoz vagy kasmír pulóverek tisztításához.**

A női érdeklődés behatárolt, úgyhogy az ilyen lapok szerkesztőségében gyakran anyaghiány keletkezik. Ilyenkor a szerkesztőknek ún. férfitémákhoz kell nyúlniuk (mivel a férfiak minden iránt érdeklődnek, mindig van elég), ezeket bonyolult módszerekkel természetesen úgy kell átalakítani, hogy megfeleljenek a nők színvonalának. A főszabály ilyenkor így szól: Minden cikknek azt a benyomást kell keltenie, mintha egy nőkről szóló beszámoló volna. A kiöregedett boxbajnokról csak ilyen cím alatt lehet beszélni: „A nők okozták a vesztemet”; egy zeneszerzőnek a vele

készített interjúban legalább egyszer el kell mondania, hogy a nők ihlették meg, vagy hogy egy szép lány olyan, mint egy dallam, csak még szebb. Ha ez az átalakítás jól sikerül, akkora tőlük legtávolabb eső témák iránt is fel lehet kelteni a nők érdeklődését. Kiderült, hogy még a honvédelmi minisztérium feladataival kapcsolatban is lehet nők számára írni, ha az egészség a honvédelmi miniszter családi életébe ágyazzák bele (persze ügyelni kell arra, hogy a miniszter felesége és gyermekei fényképének jusson elég hely), sőt idegen országokról is lehet közölni valamit, ha a riport olyan cikkben van elrejtve, amely a női olvasóknak leírja egy abba az országba férjhez ment nő életét („a férjem japán, egyiptomi, izraeli”).

A vietnami háború csak akkor vált érdeklődésük tárgyává, amikor a sajtóban megjelentek ama legendás Madame Nhu fényképei, az észak-írországi katolikus problémák csak Bernadetté Devlin feltűnése óta aktuálisak, és Soraya meddsége valószínűleg erősebben hozzájárult Irán problémáinak megértéséhez, mint az ezeket tárgyaló összes többi kiadvány együttesen.

Mihelyst valaki tehát megszerzi a hatalmat, első politikai tette az legyen, hogy feleségül vesz egy lehetőleg fotogén nőt. Csak sejteni lehet, micsoda nyereség lett volna például Izraelnek vagy Indiának, ha Golda Meir, illetve Indira Gandhi a nők szigorú mércéje szerint szép lett volna, és ha a gyönyörű monacói hercegnő, vagy a perzsa sah első felesége, Farah Diba fényképei helyett az ő fényképeik díszeltek volna a képeslapok címlapján. A hozzá tartozó riportok ilyen címetek viseltek volna: „Golda Meir ékszerei”, „Ami a férfiaknak Indira Gandhiban tetszik” - és mellékesen meg lehetett volna értetni a világ népességének másik (gazdag) felével, hogy Izraelben például elszabadult a pokol, és Indiában évente éhen hal ennyi meg ennyi gyermek, akiknek élelmezését könnyen meg lehetne oldani abból a pénzből, amelyet a nők körömlakkra és lakklemosóra költenek.

A nőiesség maszkjában

(-)

A férfi, mint láttuk, csak egy sereg idomítási eljárás után válik „férfiassá”, a nő viszont önállóan alakul át: a kozmetika, a fodrászat és ruhatára segítségével „nőiessé” varázsolja magát. Ennek a mesterségesen előállított nőiességnek két komponense van: a másodlagos nemi jellegek hangsúlyozása (ezeket már ismertettük) és a kimaszkírozás segítségével elért **elidegenedési hatás**. Mert számos maszkjával a nő egyetlen célt kerget, azt ti., hogy a különbséget közte és a férfi között a lehető legnyilvánvalóbbá tegye.

(-)

A nő ilyenformán mindig csak afféle nyersanyagnak tekin-ti magát, amelyből nő válhat. Nem az anyag számít, hanem az, ami belőle kialakul. Kikészítés, fűrtös frizura és láncocskák nélkül a nők gyakorlatilag még nem léteznek, és ez is megmagyarázza, hogy miért mutatkozik annyi nő hajcsavarókkal és bezsírozott arccal: hiszen ez még nem ő, ő még csak ezután jön létre. Ezt a fikciót annál könnyebben tudja megvalósítani, hogy nem áll útjában semmiféle intelligencia.

Ahhoz, hogy sikerüljön ez a nővé alakulás, a nők semmilyen erőfeszítéstől sem riadnak vissza. Nincsen olyan kozmetikai eljárás, amely túl költséges vagy túl hosszadalmas volna számára, ha arról van szó, hogy létre jöjjön a végtermék, amely oly szembeötlő módon megkülönbözteti Őt a férfitől. Amint elkezdte zsírtalanítani a bőrét, az egyre simább lett, és egyre jobban különbözött a férfitől, hosszú vagy csigákba fésült haja szintén más lett, mint a férfié, és attól, hogy szemét fekete festékekkel kezdte keretezni, szebbek ugyan nem lettek, de mindenesetre döntően eltértek a férfi

szemeitől: idegenek, titokzatosak, nyugtalanítóak.

(-)

„Gondoskodjék arról, hogy ajkának a bőre rugalmasmaradjon” tanácsolja például egy ismert női folyóirat egyik olvasójának, aki arról panaszodik, hogy „túlságosan mély ráncok vannak az ajkán”. „Kefélje ajkait naponta óvatosan nedves fogkefével és naponta többször használjon ajakzsírt. Ne gyöngyházfényű ajakrúzst rakjon fel, mert ez nem tapad olyan könnyen bele a ráncokba.” „Ellenőrizze medencéjének szélességét” - tanácsolják a nőknek. „Medencéjének mérete csak 25 cm-rel haladhatja meg a derekát, és legfeljebb 8 cm-rel a mellbőségét.” „Mielőtt kihúzza a szemöldökét, kefélje meg. Soha ne fessen sima ívet, hanem simítsonk i gondosan minden egyes szőröcskét. Teljesen természetes hatást kelt, ha közvetlenül az orr gyöker mellett majdnem függőleges vonalakat fest és két színt, például szürkét és barnát kever össze.” „**Akasszon fel tükröt a konyhájában; ez segít ellenőrizni, hogy főzés közben nem vág-e ösztönösen grimaszokat vagy nem ráncolja-e a homlokát, és arra is figyelmezteti, hogy a frizurája kibomlott.**”

(-)

De a közepesen maszkírozott nő számára is egyre bonyolultabbakká válnak a játékszabályok: úszni például márcsak vízálló kikészítéssel, gondosan szőrtelenített lábakkal és hónaljjal, bezsírozott testtel és virágokkal televarrottf ürdősapka alatt felcsavart hajjal mehet; mielőtt bevásárolni indul, bekeni magát fénytelen nappali krémmel, felrak egy kevés arcúrst és világosbarna szempillafestéket; temetéseken a fekete mantillához különösen világos alapozót használ és majdnem láthatatlan ajakrúzst; órákat tölt azzal, hogy kifesse magát és felöltözzék egy egészen közönséges koktélpartista, amelyet esetleg percekben belül otthagy. Míg régebben egyetlen szemhéj festéket kellett csak felraknia, most háromfélét használ (például fehérét, aranyat és zöldet), ajkait ajakzsírral, kontúr ceruzával és púderrel készíti ki, hamis szempilláit már nem egyben, hanem pillánként ragasztja fel („természetesebbnek hat”), és saját hajába egyre gyakrabban belefon egy álhajrészt, amelyet természetesen épp úgy kell mosni és berakni, mint a saját haját. Egyedül a szem- és szemhéj kikészítéshez a nőnek a következőkre van szüksége: hamis szempillákra, speciális ragasztóra és egy csipeszre a pillarögzítéshez, maskaraceruzára, szempilla festékre, szem-kihúzóra, szemöldökfestékre (három színben), szemöldök-ceruzára (két szín), szemöldök púderre, ferde ecsetre, szemöldökkefére, olajos pamacsokra a festék eltávolításához és speciális szemkrémre.

És a férfiak, akik ugyan szeretik, ha istennők isteniek(idegenek, csillogóak, azaz nőiesek), de nem akarnak asszisz-tálni ahhoz, hogy órákat tölt a tükör előtt, a dolgok illeténelakulása közben egyre rosszabbul érzik magukat. Ahogy a házimunka szerintük vétség az emberi méltóság ellen, és nem tudják elképzelni, hogy a nőknek örömet okoz, a kozmetikáról is ezt állítják. Minden férfi tudja ugyan magáról, hogy neki nem fontos, hogy a felesége a szemöldöke ápolására három különböző púderszínt használ (mint ahogy azt is tudja, hogy nem volna szüksége szobanövényekre és csipkefüggönyökre az ablakokon), de úgy gondolja, hogy ezt a többi férfi vagy a társadalom megkívánja a nőtől, és sajnálja is őt ezért, sőt személyes felelősséget érez a dolgok ilyen alakulásáért. Minthogy tudja, hogy ő és férfitársai csak a nő külsejére fektetnek súlyt, szexuális szimbólumokra és **a kikészítés által okozott elidegenedésre** (mi másra is fektethetnének súlyt, tekintettel a nő butaságára és érzelmi sze-génységére?), arra a következtetésre jut, hogy a nők fáradhatatlan foglalkozása a testükkel a férfiak igényeinek túlbuzgó teljesítésével magyarázandó, amitől büntudat és meghatottság születik benne. Úgy érzi, hogy primitív szükségleteivel a nőt

puszta tárggyá (élvezeti eszközzé) fokozza le, elnyomja értékes tulajdonságait (amelyek a valóságban seholsem találhatók!), így megint egyszer elvétette az igazságot.

Van aztán még valami, amit a férfi nem tudhat, nevezetesen az, hogy a nő önmagának szinte mindennapos újrateemtésével, **többrendbeli maskarádéjával elért önelidegenedése**, nemcsak szórakoztatja, hanem még ki is elégíti az egyébként nagyon szerény vallási igényét is (amely, ahogyan a rabszolgák boldogságáról szóló fejezetben láttuk, csekély intelligenciájának az egyenes következménye). Minden lépés az átalakulás felé objektív, kritikus önmegfigyelést kíván tőle és gyakorlatilag arra kényszeríti, hogy **állandóan egy idegennéző szemével lássa magát**, és művét annak mércéjével naponta ezerszer ellenőrizze. Ha tehát az átalakulás sikerült, haa maskara az idegen szemlélő követelményeinek megfelel, vagy esetleg meg is haladja azokat, az idegen szemeken át korlátlan csodálattal adózhat önmagának. Ez a trükk lehetővé teszi számára önmaga felmagasztalását, és ezáltal azt is, **hogy kívül maradjon** minden olyan rendszeren, amelynek célja az embernek a szolgaságban lelt örömét kielégíteni (ideológiák, vallások, egy másik ember felmagasztosítása alakjában).

(-)

Különösen érzékeny lelkű férfiak ezt az utóbbi időben maguk is megérezhették, és ezért megpróbálták a nő mércéjes zerint széppé válni, hogy végre egyszer külsejükkel is hathassanak rájuk. De ez a kitörési kísérlet azóta kudarcba fulladt: egyrészt lehetetlen, hogy a férfiak máról holnaprae lérvék azt, amiért a nők generációk óta fáradoznak (a férfiak hosszú haja sohasem olyan selymes, bőrük sohasem olyan finom és ruhatáruk sohasem olyan válogatott, mint a nőké), másrészt a rabszolgává süllyedt férfiak légioi ezeket az árulókat azonnal kizárták soraikból, és elválták kereseti lehetőségeiket. Manapság szinte már csak azok álcázzák magukat, akik- **mint a polgárság udvari bolondjai** - éppen ezzel a maskarával keresik a kenyerüket (költők, festők, beatzenészek, hippik, színészek, újságírók, fényképészek), és majdnem mindegyikük mellett ott van egy nő, aki a keresetüket azonnal fel is éli. A költő esetében a múzsa, a festőnél a modell, a fiatal beatzenészeknél a groupie, akik mind az ő költségükön élnek. És ha egyszer valóban általánosan elterjedne a férfiak között a hosszú haj vagy a nyaklánc (ami végül is lehetséges, mert százévenként rendszerint a megváltozott munkakörülmények miatt a férfidivatban is bekövetkeznek változások), akkor minden férfi azonos hosszúságú hajath ord majd, és a nyakkendőt helyettesítő nyaklánc éppolyan diszkrét, éppolyan kevésbé feltűnő lesz, mint ma a nyakkendők.

A munka világa mint vadászterület

A sok dolgozó nő - titkárnők, gyári munkásnők, boltieladónők, stewardessek -, akikkel mindenütt találkozunk, a sportos fiatal lányok, akik egyre nagyobb számban népesítik be az egyetemeket és főiskolákat, szinte azt a benyomást keltik, hogy a nők az utóbbi húsz évben alapvetően megváltoztak. Már-már azt hinné az ember, hogy a modern fiatal lány tisztességebb, mint az anyja volt, és talán - az áldozatok iránti részvétből - elhatározta, hogy ezentúl nem kizsákmányolója, hanem partnere lesz a férfinak.

Ne tévedjünk. Az egyetlen fontos tett a nő életében a megfelelő férfi kiválasztása (ha minden másban tévedhet is, ebben nem teheti), és ezért rendszerint ott választ, ahol a legjobban meg tudja ítélni a férfinak azokat a tulajdonságait, amelyek neki fontosak: tanulmányok és munka közben. Irodák, gyárak, főiskolák és egyetemek mind csak megannyi óriási házassági piac a nő számára.

Hogy azután a jövő rabszolgája kiválasztásához melyik közeget választja, nagymértékben annak az embernek a jövedelmétől függ aki előzőleg rabszolgamunkát végzett érte - az apjának az anyagi helyzetétől. Jól kereső férfiak lányai a házastársukat főleg a főiskolákon és egyetemeken keresik, mert ott a legnagyobbak az esélyeik, hogy egy legalább éppen olyan jól kereső férfit találjanak, mint az apjuk volt (azonkívül kényelmesebb egy tessenék-lässék egyetemi stúdium egy kereső foglalkozásnál, még ha ideiglenes is). Kevésbé jó házból származó lányoknak ugyanilyen céllal ideiglenesen gyárban, üzletben, irodában vagy kórházban kell elhelyezkedniök. Mind a két létforma ideiglenes, csak az esküvőig, rosszabb esetben a terhességig tart, és van egy nagy előnyük. Minden nő, aki ma férjhez megy, „a választott férfi kedvéért” feladta vagy a foglalkozását, vagy atanulmányait. Az ilyen „áldozatok” köteleznek.

A dolgozó nő és a főiskolai hallgató nő meghamisítja a statisztikát és azonkívül még reménytelenebb rabszolgasorba taszítja a férfit - mert úgy a foglalkozás, mint a szakképzés férfi és nő számára teljesen más valami.

A férfi számára a hivatás gyakorlása mindig élet-halál kérdése. Egész jövője szempontjából rendszeren az első évek játszanak döntő szerepet - az a férfi, aki 25 éves korában még nem lépett rá a felfelé vezető útra, reménytelen esetnek könyvelhető el. Ebben az időszakban teljesednek ki a képességei, és a vetélytársakkal folytatott küzdelem késelésig menőharc. A nagystílu kollegialitás álarca mögött állandóan lesben kell állnia, mások esetleges fölényének minden egyes jelét aggodalommal veszi tudomásul, és éppen úgy a gyengeségük minden bizonyítékát azonnal saját hasznára kell fordítania. Emellett még mindig nem más, mint egy parányi csavar a gazdaság óriási gépezetében, amely őt annak rendje és módja szerint kizsákmányolja: miközben másokat nyúzza, önmagát nyúzza a legjobban; az utasításokat, amelyeket ő ad, előzőleg ő kapta. Ha főnökei történetesen megdicsérik, ez sohasem azért történik, hogy örömet okozzanak neki, hanem azért, hogy további teljesítményekre sarkallják. Neki, akit arra idomítottak, hogy büszke és becsületes legyen, a hivatali élet minden napja a megaláztatások végtelen sorát jelenti: lelkesednie kell olyan árucikkért, amelyek nem érdeklük, nevetnie kell vicceken, amelyeket ízléstelennek tart, véleményeket kell képviselnie, amelyeket nem oszt. És közben egy pillanatig sem szabad elfelejtenie: a legkisebb hanyagság pozícióvesztést jelenthet, egyetlen nem helyénvaló megjegyzés a karrierje végét jelentheti.

A nő, akiért és akinek a szemei előtt ez a harc folyik, teljes lelki nyugalommal szemléli a dolgokat. Számára a munkában töltött idő a flört, a randevú, az enyelgés ideje - közben színleg némi munkát is végez, amely rendszerint semmi felelősséggel nem jár. Tudja, hogy mindez elmúlik (és hanem, akkor is legalább évekig ebben az illúzióban élt). **Ezért aztán biztos távolból figyeli a férfiak küzdelmét, alkalomadtán tapsol az egyik vagy másik harcosnak, megrója vagy bátorítja őt.** És miközben kávé főz nekik, kibontja a postájukat vagy lehallgatja a telefon beszélgetésüket, hidegvérrel megejti a választását. Amint megtalálta élete párját, visszavonul, és átadja a helyét a fiatalabb generációnak. Ugyanez a helyzet a tanuló ifjúság körében is. Az észak-amerikai főiskolákon és egyetemeken több nő van, mint valaha, de a végzett hallgató nők száma kisebb, mint a II. világháború előtt. A hallgató nők az előadások alatt tavaszir uhatárukat tervezik, a szünetekben kacérkodnak, és az **átlászu gumikesztyűk alatt vérvörösre lakkozott körmökkel hullákat boncolnak.** Eközben férfikollégáik egy kártyára tettek fel mindent. Egy nő számára elég, ha a főiskolai vagy egyetemi tanulmányait jeggyúruvel zárja le; a férfi számára még a diploma sem elég. A diploma megszerzéséhez elég könyv nélkül megtanulni az anyagot (kevés vizsgáztató tud különbséget tenni

tudás és blöff között), a férfinak azonban meg is kell értenie, hogy miről van szó. Később anyagi jóléte, hírneve és gyakran emberek élete is ismereteinek megalapozottságától fog függeni.

A nő nem ismeri a harcot. Ha megszakítja tanulmányait és hozzámegy egy egyetemi docenshez, erőfeszítés nélkül ugyanazt érte el, mint a férfi. Ha egy gyáros felesége, még nagyobb tisztelet övezi, mint a férfit (és nem úgy tekintenek rá, mint akit ebben a gyárban legfeljebb a futószalag mellé lehetne állítani). Mint nő, mindig ugyanaz az az életszínvonala és társadalmi presztízse, mint a férjéé, és semmit sem kell tennie, hogy ezt a szintvonalat és ezt a presztízst fenntartsa - ez a férfi dolga. A nő, számára a legrövidebb úta siker felé még mindig a házasság lehet egy sikeres emberrel. Ezt pedig sem nem szorgalommal éri el, sem nem igyekezettel és kitartással, hanem kizárólag vonzó megjelenésével.

Láttuk, hogy a nők külsejével kapcsolatban mik a jólidomított férfiak igényei. A legjobb idomítónők automatikusan - anélkül, hogy ezért bármit is tenniük kellene - a legsi-keresebb küzdők kapják meg. Minthogy ezek az ún. „szép” nők rendszeren egyben azok is, akiknek gyerekkoruk óta a legjobb dolguk volt és ennél fogva még kevesebb okuk volt, mint másoknak szellemi képességeik fejlesztésére (az intelligenciát csak a verseny fejleszti), logikus, hogy nagyon sikeres férfiaknak többnyire förtelmesen ostoba feleségük van (ha-csak nem minősítjük az intelligencia jelének a nő ügyességét, amely csaláteknek cicomázva megfogja magának a férfit).

(-)

A nyugati ipari országokban a hallgatónők egy kis töredéke (10-20 %) még a házasság előtt megszerzi a diplomáját. Ritka kivételektől eltekintve, ezek a kevésbé attraktív nők, akiknek tanulmányaik alatt nem sikerült egy „használható” munkaerőt megkaparintani. Ez a diploma aztán automatikusan emeli piaci értéküket, mert bizonyos férfiakra nézve feltéve, ha neki is van diplomája, hízogó, hogy a feleségének is van tudományos fokozata vagy címe (milyen okos lehet, ha ez a rendkívül képzett nő érdeklődik iránta!).

És ha az a női korifeus valamennyire még szexuálisan is vonzó, a hetedik mennyországban érzi magát. De nem sokáig. Mert az orvosnő, a jogásznő, a szociológusnő is „fel fogja áldozni”, vagy legalábbis háttérbe fogja szorítani a karrierjét ömiatta. Beköltözik az elővárosi villába, gyerekeket szül, virágágyásokat ültet, és megtölti otthonát a megszokott giccstömeggel. Néhány év múltán ezek a szórakozások elfeledtetik vele azt a keveset, amit a szakmájából bemagolt, és lényegében ugyanolyanná válik, mint a szomszédnői.

Az emancipált nő

(-)

Csak a „szép” nő képes emancipálódni. A csúnya nőnek, akárcsak a férfinak, nincs semmije, amitől emancipálódhatna, senki sem próbálta soha korrumpálni, soha nem volt választási lehetősége.

Az emancipált nőnek is van gyermeke (igaz, hogy általában legfeljebb kettő), kényelmes lakása, és megtaláljuk nála klikkjének összes státus szimbólumait is. De ő nemcsak az otthonában talál örömet, és nemcsak a többi nő által rendezett álarcos bálokön: a legjobban alárendelt segédmunkaerőkkel mulat, akik jó közönséget alkotnak a számára. Átlibeg a kiadók és újságszerkesztőségek folyosóin, ott látható a film-, televízió- és színházigazgatók előszobáiban, dolgozik

rendezőasszisztensként, tolmácsként, utazási irodákban, ékszerészek és antikváriusok boltjaiban, butikokban, tehát mindenütt, ahol gazdag és érdekes emberekkel találkozhat. A munkájával megkeresett pénzt rendszerint teljes egészében költséges cicomára fordítja, amelynek a segítségével munkahelyén sikerül mindennap újra érvényre juttatni magát.

Az emancipált nő éppolyan ostoba, mint a többi, de azért, ha nem tartanák annak: háziasszonyokról csak megvetéssel beszél. Úgy gondolja, az a pusztán tény, hogy olyan munkát végez, amely egy férfinak sem volna méltatlan, már intelligenssé teszi. Összekeveri az okot az okozattal: **a férfiak ugyanis nem azért dolgoznak, mert olyan intelligensek, hanem mert dolgozniuk kell.** Legtöbbjük akkor használná jól az intelligenciáját, ha megszabadulna az anyagi jellegű kötelezettségeitől (ha olyan szabad volna, mint például a háziasszonyok). Általában a nőnek városkörnyéki villájában sokkal jobb feltételei volnának a szellemi élethez, mint az írógép és a diktafon között. Az emancipált nők munkája ritkán nehéz vagy felelősségteljes, de abban a hitben élnek, hogy az. Ez a munka kitölti az életüket, szellemileg aktivizálja őket, enélkül nem tudnának létezni. De voltaképpen nincsenek rászorulva, bármikor feladhatják, mert az emancipált nők, a csúnyákkal ellentétben, soha nem dolgoznak mentőöv nélkül: mindig akad férfi, aki a háttérben készen áll, és az első nehézségnél a segítségükre siet.

Az emancipált nő ugyan nem találja rendben lévőnek, hogy lassabban emelkedik a ranglétrán férfikollégáinál, de ez egyáltalán nem jelenti, hogy részt vesz azoknak gyilkos harcaiban. Egyszerűen ez a helyzet, mondja: „mint nő”, még ha „emancipált nő” is, nem azonosak az esélyei. Ahe-lyett, hogy azonnal a helyszínen tenne valamit a helyzetmegváltoztatására, kifestve, mint egy bohóc, és teleaggatva mindenféle cafranggal elrohan klikkjének a gyűléseire, ésköveteli az egyenjogúságot. Hogy a nők maguk - és nem a férfiak - érdektelenségük, ostobaságuk, megbízhatatlanságuk, megvásárolhatóságuk és maskarájuk, örökös terhes-ségük (és mindenekelőtt a férfiak kíméletlen idomítása) következtében felelősek a kialakult helyzetért, még véletlenül sem jutna az eszébe. Az ember azt hihetné, hogy az emancipált nő férjének jobb dolga van mint másoknak, mert nem egyedül viseli a felelősséget. Nos, az ellenkezője igaz: az ún. emancipált nő boldogtalanná teszi a férjét. Ez a férfi mint az összes többi, a teljesítményelv szerint van idomítva és így néhány lépéssel mindig a nő előtt kell járnia: a fordítónő férje író, a titkárnő osztályvezető, az iparművész nőé szobrász, a tárcák író nő a főszerkesztő felesége. Az emancipált nő ezért sohasem tehermentesíti a férjét, sőt jobban kizsákmányolja, mint a többiek. Minél magasabbra kapaszkodott, annál kíméletlenebbül hajszolja (néha, véletlenül vagy a férje protekciója révén egy ilyen nő – mert egészen vonzó megjelenésű - valóban fontos pozícióba kerül). Ha a férjének magának nincs elég magas állása, a nő minden fizetésemelése a férfi számára egy-egy traumává válik, minden szakmai elismerés, amelyet a nő kap, pánikba ejti. Állandó félelemben él, hogy egy szép napon a nő leköszönhet, és ez a félelem egy percre se hagyja nyugodni. Az idegen férfiak, akikkel a nő mindennap találkozik, vad féltékenységet keltenek benne. Feleslegesnek érzi magát, mert azt hiszi, hogy a nőnek már nincsen szüksége rá. Elvették tőle a szolgátság boldogságát, az egyetlen örömet, amely a férfiaknak az idomítás után még megmaradt.

Az emancipált nő boldogtalanná teszi a gyerekeit is. Nehogy le kelljen mondania izgalmas szellemi tevékenységéről, gyermekeit napközibe és internátusba adja be, vagy rábizza őket azon háziasszonyok egyikére, akiket olyan nagyon megvet. **A házimunkát sem végzi természetesen egyedül, hanem munkaidő után férjével együtt, aki cserébe padlófényezés, virágöntözés és az ezüst tisztítása közben „izgalmas” beszélgetéseket folytathat „élénk szellemű” hitvesével.** Mert

neménekh agyományos kacatjairól az emeancipált nő éppannyira nem mond le, mint a rabszolgáról és a gyermekről. Azért, hogy hangsúlyozza igényeit a férfiak privilégiumaira (természetesen a férfiak igényét jól fizetett állásokra és **nem a katona előjogaira**), az emancipált nő időről időre ún. emancipációs mozgalmakat szervez. Ilyen alkalmakkor aztán nagy hangerővel magára tereli a világ nyilvánosságának figyelmét, a **legeslegújabb szüfrazsett öltözékre kitűzi hadijelvényét, politikai érdeklődése jeléül esetleg gyertyát gyújt az ablakában, a tévénézők szeme láttára belecsep az építőipari munkás arcába és egyéb hasonló csínyekre vetemedik. Ilyenkor rendesen valamiféle „bilincsektől” szabadul meg.** Ezeket a „bilincseket” - tekintve, hogy a szellemi bilincsek idegenek számára - mindig szó szerint érti: a század elején ilyen volt a fűző, amelytől megszabadult, a hetvenes években a melltartó (hogy ez a szenzáció senkinek a figyelmét ne kerülje el, rabszolgái kitalálták számára az átlátszó blúzt), egy következő emancipációs hullám talán a kényelmetlen hosszú szoknyát fogja elmosni, amelyet a férfiak akarata ellenére nagy kacéran felvett a maskarái közé. Csak ostobaságát, primitívségét, nevetségességét, hazudozásait, **érzelmi hidegségét** és mérhetetlenül hülye fecsegését nem tudta egyik emancipációs hullám sem eltüntetni.

Magától értetődik, hogy bármilyen jól is keres, soha nem fogja átengedni a vele élő férfinak a háztartást, és nem veszi át helyette a megélhetésért meg a társadalmi presztízisért érzett felelősséget. Noha előfordulhat, hogy munkájábanv alóban „kielégültnek”, „boldognak” érzi magát - hiszen sokkal érzékletlenebb, mint a férfi és ezért nem szenved annyira az ostoba munkától - a saját pénzéből soha nem fogja megteremteni a férfi számára a jobb élet feltételeit. Sem tüzet nem ad neki, sem nem nyitja ki előtte az ajtót, sem nem köt életbiztosítást a javára, **sem nem fog a válásnál a férfinak járadékot felajánlani. Mindez nagyon „nőietlen” volna. A tetejébe ez utóbbi megoldás a férfinak sem jutna eszébe, mert annál sokkal jobban van idomítva. Az emancipált nő férje egy csók után letörli arcáról a krém, a púderés a szájrúzs nyomait, és újult erővel veti magát bele a harcba.**

Women's Liberation

Az amerikai férfinak az amerikai nő általi kizsákmányolása amerikai belügy volna, ha nem szolgálna példaként a világ összes női számára. Mert az Egyesült Államok gazdasági nagyhatalmi pozíciója sajnos nemcsak a politikát, tudományt, kutatást és kultúrát befolyásolja a többi kapitalista országban, hanem nagymértékben a lakosok társadalmi magatartását is. Az egyre tökéletesebb tömegkommunikációs eszközök révén ez a befolyás egyre gyorsabban érvényesül az élet minden területén. Az a régi szabály, amely szerint mindaz, ami Amerika tudatát kitölti, öt évvel később megtalálható az egész nyugati világ tudatában, ma már nem érvényes. A modern kommunikációs technikák átszakították a gátakat, amelyek régen elválasztották a földrajzi helyeket és a korokat. Ha ma egy USA-beli orvos csoport egy új infarktusterápiát dolgoz ki, a módszert néhány hónappal később már a dél-amerikai klinikákon is alkalmazzák; ha az amerikai iskolások teljesítményét tanulógépekkel fokozzák, rövid idő múlva ilyen gépek állnak a japán tantermekben is; alig jelent meg a Broadwayn egy olyan szenzáció, mint aJ ézus Krisztus Szupersztár, az érettségi előtt álló nyugat-német diákok elkezdtek imádkozni. És amennyiben tegnapa z amerikai nőnek eszébe jutott, hogy helyzetét az amerikai égerével hasonlítsa össze, ma Angliában, Franciaországbanés Skandináviában elkezdnek kiabálni: „Mi vagyunk a nemzet négerai.”

Lehet, hogy néhány területen, például a kutatásban az amerikai befolyás hasznos a többi országnak, de társadalmi vonatkozásban, a férfiak társadalmi helyzetét illetően biztosan nem az.

Alighanem nincs a világon ország, amelyben a férfinak rosszabb volna a sora, mint az Egyesült

Államokban,s itt egyedül a férfi-nő-viszonyra gondolunk persze: a férfi és a nő különböző életfeltételeire egy adott ország egy és ugyanazon társadalmi rétegében, egy és ugyanazon családban. Mindenki tudja, hogy egy kis tisztviselő keményebb harcot folytat a létért Portugáliában, mint Svédországban,és ugyanebben az országban a gyári munkás felesége nehezebben él, mint a mérnök felesége. Ezeket az igazságtalanságokat egész sor könyv tárgyalja, úgyhogy ezúttal figyelmen kívül hagyhatjuk őket. Saját férjéhez képest - és nem a mérnök feleségéhez képest - a munkás felesége is luxus életet él. A magas amerikai életszínvonal a munkanélküliség állandó veszélyével karöltve, maga is elég volna ahhoz,hogy minden férfi életét pokollá tegye. Semmilyen más országban, ahol hasonló az életszínvonal, nem fenyegeti a munkahelyeket olyan nagy veszély, egyetlen hasonló munkanélküliségi százalékot mutató országban sem ilyen magasak az életszínvonallal kapcsolatos igények: a különb-ég a között a férfi között, „aki elért valamit”, és a között,aki „semmire se vitte”, sehol nem érezhetőbb, mint az Egyesült Államokban. Ezekhez a külső nehézségekhez járul még,hogy a világon sehol nem manipulálják olyan alaposan a férfiakat, mint ott. A felnőtt amerikai férfit olyan tökéletesen idomították, hogy **valószínűleg nincsen semmi, amit ne tenne meg önként - és valóban nincs is semmi, amit mindenféle aggály nélkül ne tennének meg vele.** Nyilvánvaló,hogy nincs a világnak olyan országa, ahol az anyák fiaikat olyan kíméletlenül idomítanak a teljesítményelv alapján, mint Amerika, hogy a férfi nemi ösztönét semmilyen társadalomban nem váltják át olyan gátlástalanul pénzre, mint az amerikai társadalomban, hogy a női profitra kihegyezett gondolkodást senki sem állítja be olyan könnyedén szerelemnek, mint az amerikai nők.

Ez nem jelenti azt, hogy az amerikai nő kegyetlen a férjéhez. A nők egyáltalán nem kegyetlenek a férfiakhoz, mert általában nem is elég fontosak neki ahhoz, hogy kínozzák őket; csak filmekben fordul elő, hogy a nők szántsándékkal tönkreteszik a férfiakat. Mindössze arról van szó, hogy az **amerikai nő még annyira sem lát a férfiban emberi lényt,mint a többi nő.** Talán a nem olyan régen letűnt pionírkorszak veszélyekkel teli élete teszi, hogy Amerikában,még inkább, mint másutt, a nők a férfit a számukra való hasznosságuk alapján ítélik meg. De az amerikai férfi is így látja magát a legszívesebben: keresete határozza meg az értékét. Amerika az egyetlen a világon, ahol a rosszul fizetett professzor egyben rossz professzor is, és a sikertelen író rossz író. Dél-Amerikában a férfiasság fokmérője még as zexuális potencia, az észak-amerikai férfinél ez a pénz.Való igaz, hogy az amerikai irodalom Edward Albee-tól Jacqueline Susannig nagyrészt abból a kérdésből táplálkozik, vajon férfi marad-e a férfi, ha feleségét nem tudja meg-felelően eltartani. A válasz természetesen az, hogy nem. Az amerikai férfi tudja, hogy a boldogság csakis nőktől származhat, a nők pedig pénzbe kerülnek. Az árat kész megfizetni. Fiatalemberként előre fizet, felnőttként fizeti a részleteket, de még halála után is fizet utólagosan. Máshol talán észbe kapnának a férfiak, ha országukban olyan sűrűn látogatott válási paradicsomok léteznének, mint Reno, vagy ha annyi ezer férfi ülne börtönben a tartásdíj fizetésének elmulasztása miatt, mint Amerikában. Az amerikai férfi ebben is csak fölényének a bizonyítékát látja. Mert lám, ő a privilegizált, mert neki van pénze, amiből fizetni tud. Ő a szorgalmas, mert ő dolgozik. Vajon felvette volna a felesége a házasságkötéskor az ő vezeték- és keresztnévét, ha nem ő volna az úr? Nem olyan régen közvéleménykutatást végeztek, amelynek eredménye az volt, hogy több amerikai férfi, mint nő állítja, hogy a nőket elnyomják, és az amerikai férfiak 51%-a azt hiszi, hogy a fehér nőnek Amerikában éppolyan nehéz a sora, mint a néger férfiaknak. Az amerikai férfi hálás a feleségének azért, hogy munkabajárhat, mert szerinte a munka a férfi kiváltsága. A nő, akiért ezt teszi,

gondoskodott arról, hogy ebben soha ne kételkedjék egy percet sem, hogy - noha égbekiáltó különbségek vannak kettőjük helyzete között - sajnálja őt és úgy érezze: a nő áldozatot hozott érte, amikor lemondott a keresőmunka lehetőségéről. Az amerikai férfi, még inkább, mint más ország férfija, szerénységnek tartja azt, ami csak az intellektuális ambíció hiánya, túltengő nőiességnek a butaságot, szerelemnek a felelősség visszautasítását. Még sikeresebben csukja be a szemét a saját kizsákmányoltságának legegyértelműbb bizonyítékai elöl, mint más férfiak. Minthogy a férfiak manipulálása az ő hazájában még nyíltabban folyik mint másutt, az amerikai férfi még könnyebben tudná ezt leleplezni. Azt, hogy a tévésorozatokból a gyermekei azt tanulják, hogy apjuk egy trotli, anyjuk pedig egy sztár, az amerikai szemében rendben van, mert hiszen az ő anyja is a legjobb volt. Egészen természetesnek és szükségszerűnek tartja, hogy a nőszövetségek maffiája az egész kulturális életet ellenőrzi, mert valakinek törődnie kell a kultúrával. Hogy hazájában a nők a nyilvánosság előtt hajcsavarókkal szaladgálnak, és más országokban ezt nem teszik, szemében bájos néprajzi adat, azt a tényt, hogy a pszichiáterek betegei nagyobbbrészt nők, míg az öngyilkossági statisztikában döntő többségben vannak a férfiak, a pszichoanalízis érdemének tudja be. Végül pedig az, hogy férfiak generációi válnak nyomorékká a háborúban, miközben a nők generációk óta nem tudják, mi egy kézigránát, szintén teljesen rendben van, mert a férfi az erősebb, és az erősebb megy a háborúba.

Természetesen azt sem akarja látni, hogy rabszolgamun-kájáért, amely idegörlőbb és megalázóbb, mint bárhol másutt, a lehető legkevesebb ellenszolgáltatást kapja. Az ő bére a világ legrikítóbban kifestett, legváltozatosabb hajszínekben pompázó, legfeltűnőbb maskarákat hordó - tehát a legkevésbé igazi nője. De erről nem hajlandó tudomást venni.

Mert az amerikai nő a világon a legjobban fizetett feleség, és magától értetődő, hogy a pénzéért kapni is akar valamit. Kozmetikumfogyasztása a legmagasabb, többet festi, keni és púderozza az arcát, színezi a haját, mint az összes többi nő, és bár az a híre, hogy képtelen elegánsan öltözni, több pénzt költ ruházkodásra és maskarákra, mint bárki. Minden nő közül ő él a legkényelmesebben, aki többnyires aját házában lakik, külön autója van, utazik, gépekkel végzi a házimunkát és készételeket főz. De noha a háztartása teljesen automatizált, gyermekeit iskolai busz viszi az iskolába, ahol az oktatás szinte egész nap tart, noha megvolna a lehetősége, hogy foglalkozásának megfelelően dolgozzék, a dolgozó férjes asszonyok százalékaránya Amerikában alacsonyabb, mint sok más ipari országban. Noha több nő tanul a főiskolákon, mint másutt, és a nők mentesítve vannak a két és fél év katonai szolgálat alól, az egyetemi diplomával rendelkező nők aránya nem haladja meg a 13%-ot. Amerikában világ viszonylatban legmagasabb a válások száma, a csecsemők esélye, hogy anyával és apával nőjenek fel, kisebb, mint bárhol másutt. De ez nem zavarja az amerikai nőket: a fejlett ipari országok női lakosságával összehasonlítva az amerikai nők szülnek a legtöbbet. Nem csoda, hiszen Amerikában a gyermekek valóságos életbiztosítást jelentenek. Az amerikai apa fizeti a legmagasabb tartásdíjat, és minthogy a fizetés elmulasztása börtönnel büntetendő, pontosan fizet.

Az özvegyi nyugdíjak is itt a legmagasabbak. Bár az amerikai férfi átlagosan 4 évvel idősebb a feleségénél, és várható életkora 7 évvel rövidebb, mint a nőé, az a 11 év, amellyel a nő előreláthatólag túléli a férjét, semmiféle kockázatot nem rejt magában. Élettársul ma is szívesebben választanak idősebb férfit. A nélküle leélt éveket a köztisztületnek örvendő és gazdagsága miatt körüludvarolt özvegy még kényelmesebbent ölti, mint a vele leélt időt. Bridzsezik, sportol, fogadja gyermekeit és unokáit, és a nőszövetségekben ügyel a törvényes rendre. Virágos kalapkájában, hervadt ajkait élénkvrösre festve (figyelem, ilyen egy amerikai nő), az özvegy időnként világ

körül útra indul és gondoskodik arról, hogy külföldön se felejtsek el. Nem felejtik el, sőt ellenkezőleg: amikor az agg Rose Kennedy, aki három fiát áldozta a nemzetnek (miközben lányai és menyei mind gazdagon haladnak az öregkor felé) a tévé kamerák előtt azzal tetszeleg, milyen szívesen támogatná egyetlen még élő fia elnökválasztási kampányát, tudhatja, hogy hősnőként fogják ünnepegni. Micsoda bátor anyja!

Az ember azt hihetné, hogy a magas haszon, amelyet az amerikai nő nőiességével biztosít magának, más területeken maximális áldozatokat követel tőle. De hozzáértők szerintsem jó szakácsnőnek, sem gyakorlott szeretőnek nem mondható. Magas fizetése ellenére sem támasztanak vele szemben komoly igényeket. Férje, aki Hollywood jóvoltából a legprimitívebb szexszimbólumokon nevelkedett - nagy keblek, terjedelmes tompor - majdnem teljesen elvesztette érzékét a finomabb árnyalatok iránt. A nőnek, ha meg vannak a megfelelő domborulatai, csupán jó idegekre van szüksége, hogy elég sokáig tudjon nemet mondani. Ebben pedig valóban mester: a necking és petting fogalmát Amerikában találták ki. Mellpótlót más országokban is használnak a nők a férfiak megfogására - alfelüket azonban valószínűleg csak Amerikában kerekítik pótrészekkel.

Bár a frigiditás, ennek a nemzedékről nemzedékre egyre tökéletesedő üzleti taktikának logikus következménye, az amerikai nőnek sikerült elérnie, hogy a nemzet a frigiditást betegségnek tekintse, amellyel komolyan kell foglalkozni. Mert itt van a nagy különbség: a prostituált lemond az orgazmusról, a feleség nem. Ahelyett, hogy felvetné a kérdést, mit keres egy frigid nő a férfi ágyában - egy olyanférfiában, aki után nem vágyik -, megpróbálják költséges eljárásokkal és újabb meg újabb eljárásokkal megszabadítani a nyavalyájától. Persze csak ha már társadalmi helyzetének megfelelő házasságot kötött. Ez előtt nincs pénze gyógykezelésre, de nem is érdeke, hogy meggyógyuljon.

De mint mondtuk: az amerikai nő nem rosszabb a többinél, csak előbbre tart. Gátlástalan kizsákmányolási mód-szerei nem is volnának olyan veszélyesek, ha nem idealizálná őket állandóan a hatalmas film- és televízióipar. Ezek alakítják ki a nyugati nő képét, és ezért másolják az ő magatartását. Ahogy emelkedik az életszínvonal, úgy válik kényelmetlenné a többi férfinak is osztoznia az amerikai férfi sorsában.

Van azonban még egy másik ok, amely miatt külön is foglalkoznunk kell az amerikai nőkkel, s ez a Women's Liberation mozgalom. Mert igaz, hogy az amerikai nőnek jó dolga van, jobb, mint másoknak - de nem valamennyinek. Ugyanaz a rendszer, amely a legtöbb amerikai nőnek olyan végtelenül nagy előnyöket biztosít, szükségszerűen anélkül is megtalálható kisebbség ellen fordul, azok ellen, akik a férfiak mércéje szerint nem vonzóak. Nemrégén még ez a szenvedő alanyokon kívül senkinek sem tűnt fel. De egy szép napon ezek a nők elhatározták, hogy nem tűrik tovább a dolgot és - mint elődeik, a szüfrazettek - szervezkedni fognak. Minthogy az amerikai közvélemény hozzászólt, hogy odafigyeljen, amikor nők beszélnek, a problémákról hamarosan mindenki tudott. Nemcsak Amerikában, hanem mindenütt a világon, ahol az új mozgalmat természetesen azonnal lemásolták. Felmerülhet a kérdés, hogy a nőknek ez a felkelése miért éppen az Egyesült Államokban tört ki, amikor pedig úgy tűnik, hogy ott jobb dolguk van, mint másutt? A magyarázat kézenfekvő: éppen mert ott olyan jó dolguk van a nőknek, mert a különbség a férjezetek és azok között, akik maguk keresik a kenyerüket olyan óriási, éppen, mert ebben az országban sokkal inkább, mint a többiben, a dolgozó nőt a kizsákmányoló nők többsége, akik érdekeiket veszélyben látják, árulónak tartja, és úgy kezeli mint a leprást. Az amerikai nő számára, aki hozzászólt a férfi

feletti maximális uralkodáshoz, és a legmagasabb társadalmi presztízst élvezzi, az ezekről való lemondás még fájdalmasabb, mint más nők számára. Ha másképp nem megy, akkor kerülőúton fogja megszerezni a nőiességnek ezeket a felségjelvényeit.

További ok az, hogy a munkapiacra uralkodó feszült helyzet miatt, mihelyt a munkára kényszerített vagy néha munkájukat szívesen végző nőknek ez a kis hányada jobban fizetett állásokra pályázik, valóban némileg nehezebb helyzetben fogja találni magát európai nővéreinél. Ugyanakkora nehézségeket olykor valami különleges perspektívából látja, és a szakmai élet számos kellemetlenségét a nemével szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetésnek tekinti. De kétségtelenül igaz, hogy az amerikai munkaadó, akinek választania kell, hogy adott állást férfinak vagy nőnek juttat-e, valóban inkább a férfi mellett fog dönteni, feltéve, ha a nő nem elég vonzó, hogy szexuális ösztöneire hatást gyakoroljon. Döntését meg is tudja indokolni: ha az ő férjhez megy és gyermeket szül, akkor rendesen feladja a munkáját, ha viszont a férfi nőül meg és gyermekei lesznek, még megbízhatóbb munkaerőnek számít, mint azelőtt. Ha már nő a pályázó, akkor a választás még könnyebb, hiszen a munkaadó százszázalékos biztonsággal tudhatja, hogy a férfi fizetéséből több embert fog eltartani, a nő viszont csak önmagát. Saját szempontjából még humánusabb is, ha a férfit részesíti előnyben. „Családos nő”, azaz olyan, aki egy életen át eltart egy egészséges férfit, annak gyermekeit, a szakmai életben gyakorlatilag nem fordul elő.

Kit terhel ezért a felelősség, a munkaadót vagy a nőket?

Szomorú és egyszersmind kacagtató, hogy az amerikai Women's Liberation mozgalom tagjai, akiknek ténylegesen van miért harcolni, egész hatalmukat és propagandájukat, minden idejüket és munkájukat nem a valódi ellenség ellen vetik be. Hogy valódi szövetségeseiket, a férfiakat állandó rágalmozással sarokba szorítják, miközben azokat, akik, valóban bűnösök, szertelen bókokkal halmozzák el. Mint a történelem valamennyi mozgalma, amely a nők felszabadítását tűzte ki célul, a Woman's Lib is rossz alapról indult, és mint az összes többi, ez is elvétette a célját - de erről a világon semmi sem fogja meggyőzni tudni.

(-)

Még Simone de Beauvoir is, aki 1949-ben A másik nem címmel megjelentette az első, igazán a nőkről szóló könyvet, elmulasztotta ezt a lehetőséget, és ahelyett nagy szorgalommal összeállította Freud, Marx, Kant stb. nőkre vonatkozó gondolatainak a gyűjteményét. Ahelyett, hogy megnézte volna magának a nőket, végigpásztázta a férfiak könyveit, és természetesen mindenütt megtalálta a nők hátrányos helyzetének a bizonyítékait. Munkájának újszerűsége mindössze abban áll, hogy ezúttal a férfiak véleményét a nőkről egy nő adja elő. Ezzel azonban megnyílt a pálya a többi nő-íróknak: Betty Friedan, Kate Millett, Germaine Greer...egyik a másikat másolta, majd fejre álltak buzgalmukban, hogy újabb meg újabb bizonyítékokkal támasszák alá a férfiak aljasságáról szóló tételt - igazi tárgyukról, a nőről azonban semmi említésre méltót nem írtak.

Így van ez sajnos a mai napig. Noha a nőknek, jobban mint valaha, alkalmuk van saját folyóirataikban, saját újság-rovataikban, saját rádió- és tévé-programjaikban önmagukról minden véleményt nyilvánosságra hozni, semmi egyebet nem tesznek, mint hogy állandóan újra kérődzik a férfiak véleményét a nőkről, legfeljebb új részletekkel tarkítva azt. Ahelyett, hogy híveiknek megmagyaráznák, milyen szánalmas, nyomorult társaságot képeznek, a női méltóság tetőfoka számukra az, hogy visszautasítják a melltartók és hüvelyspray reklámozását; a női eredetiség

tetőpontját akkor vélik elérni, ha a Playboy mintájára a női képes újságot egy meztelen férfi képével illusztrálják.

Ezért bukott meg megint a női felszabadítási mozgalom: az ellenség, amely ellen harcba indult, voltaképpen barátokból állt, és a valódi ellenséget nem fedezték fel. A nemek szolidaritásának megrögzött elképzelése, a nőket megint rossz stratégiához vezette. Nemvették észre. A segítséget a harcban majdnem kizárólag férfiaktól kapták, de minthogy abban a tévhitben élnek, hogy a férfiak üldözik őket, az utóbbiak engedékenységet összekeverték a saját erejükkel, és csak annál hangosabban kiabáltak mindenfélét ellenük. S mégsem haragudott rájuk senki: A New York Timestól a Christian Science Monitorig, a Playboytól a Newsweekig, Kissingertől McGovernig - mindenki felkarolta a Women's Liberation mozgalmat. Senki sem tüntetett ellenük, senki sem akadályozta meg őket a tüntetésben - és noha tagjaik a férfiak semmiféle rágalmozásától nem riadtak vissza, sem a kormány sem az FBI Szövetségi Nyomozóiroda nem üldözte őket.

Ahogy az elődeik, a szüfrazsettek a legrövidebb idő alatt kivívták a nők számára a választójogot, amellyel egyébként azután soha nem éltek igazán hasznos módon, mivel a nők sem politikai kulcs pozícióba nem jutottak, **sem nem akadályozták meg a háborúkat**, a Women's Liberation mozgalom követelése is azonnal teljesült. A törvény előtti egyenlőtlenséget, amely annyira bosszantotta a nőket, a férfiak inkább a védelmükre vezették be - de ha a hölgyek annyira másképp látták, és annyira ragaszkodtak hozzá, hogy ez megváltozzék? Néhány hónap alatt mindent elértek: a pincérnő megkapta a jogot, hogy éjszakai műszakban dolgozzon, a munkásnőnek megadták a jogot, hogy nehéz munkaruhát hordjon, telefonpóznára másszon, férfiaknak tartásdíjat fizessen, a saját nevét viselje, és ezzel mint feleséget önálló felelős jogi személynek tekintsék, katonai szolgálatot teljesíthessen, háborúba menjen stb. Az általános nagylelkűség eme járványától megfertőzve, a kormány sem akart lemaradni: a kormányzat megbízásait - jelentették ki - csak olyan cégek kaphatják, amelyek nem utasítják el a dolgozni kívánó nőket.

Csak hogy az elnyomott nők hada, amely csak erre a pillanatra várt, nem jelentkezett. Miután lefényképezték az első amerikai nőt egy telefonpóznán, az első női bádogost, az első építő munkásnőt és az első női bútorszállítót, és képeiket a világ minden újságja is hozta, a cirkusznak vége lett. Miért is folytatódott volna? Elvégre nem öröm követt özni, bútorokat cipelni vagy vízvezetékjavítást. A férfiaktól eltérően a nők választhatnak, hogy akarnak-e így kínlódni vagy nem. Világos, hogy a legtöbben nemet mondanak. És ha választhatnak, a legtöbben a katonai és háborús szolgálat ellen döntenek. A nők véleménye szerint a nő úgymint mindig pacifista: a háborúkat, a nők választójoga ellenére, mindig a férfiak kezdeményezik.

Minekutána saját nemük képviselői így cserben hagyták őket, a Women's Lib mozgalom elméleti szakértői egyre jobban belebonyolódtak a részletekbe: hogy a férfival való minden nemi érintkezés a nő megerősökölését jelenti-e, hogy el lehet-e egyáltalán fogadni a vaginális orgazmust, hogy csak a leszbikus nő-e a valóban emancipált nő stb.

(-)

A Women's Liberation mozgalom zátonyra futott. A hátrányos helyzetben lévő nő története fikció volt, és fikcióval nem lehet felkelést szítani. Az áldozatok megint csak a férfiak. Abban az országban, adott esetben az Egyesült Államokban, ahol a nők ilyen gátlástalanul zsákmányolják ki a férfiakat, a nők számára még több jogot követelő mozgalmak csak reakciók lehetnek. Amíg a női

egyenjogúságotán kiáltozó hangok el nem hallgatnak, a férfi soha nem fog rájönni, hogy voltaképpen ő az áldozat.

Mi a szerelem?

A nő úgy idomítja a férfit, hogy az nem tud nélküle élni, és mindent megtesz, amit a nő tőle kíván. Az életéért küzd, és ezt szerelemnek nevezi. Vannak férfiak, akik öngyilkossággal fenyegetőznek, ha az imádott nő nem hallgatja meg őket. Az öngyilkosság számukra nem jelent kockázatot: nincs vesztenivalójuk.

De a nő sem tud a férfi nélkül létezni, mert magában olyan életképtelen, mint a méhkirálynő. Ő is az életéért harcol és ő is szerelemnek nevezi ezt. Mindkettőnek szüksége van a másikra, és úgy tűnik, hogy legalább egy közös érzés mégis csak összefűzi őket. A baj csak az, hogy ennek az érzésnek az okai és a lényege, valamint a következményei is teljesen mások a férfinél, mint a nőnél.

A nő számára a szerelem hatalmat, a férfi számára behódolást jelent. A nő számára a szerelem ürügy a kereskedelmi kizsákmányolásra, a férfi számára rabszolga életének érzelmekkel átítatott alibije. Szerelemből a nők olyasmint tesznek, ami hasznos nekik, a férfiak olyasmint, ami árt nekik. A nő „szerelemből” nem dolgozik a házasság után, a férfi, ha megnősül, „szerelemből” kettő helyett dolgozik. A szerelem mindkét fél számára harc a túlélésért. De a túlélés csak az egyiknek győzelem, a másiknak vereség. A sors iróniája, hogy a nők legnagyobb nyereségeikhez a legnagyobb passzivitásuk révén jutnak, és hogy a „szerelem” szó, a férfi legkíméletlenebb átéjtése ellenére is az önzetlenség glóriáját fonja a fejük köré.

A „szerelemmel” a férfi elködösíti gyáva öncsalását, és elhitegeti magát, hogy a nőért és annak túszaikért elszenvedett értelmetlen rabszolgasora becsületbeli ügy, amelynek magasabb értelme van. Meg van elégedve a szerepével, rabszolgaként elérte vágyai netovábbját. És minthogy a nő amúgyis csak profitál ebből a rendszerből, semmi sem fog megváltozni; a rendszer ugyan korrupcióra kényszeríti a nőt, de ezen senki sem ütközik meg. Amíg ezzel a csereáruval minden mást meg tud kapni, a nőktől semmi mást nem szabad elvárni, mint szerelmet, a rabszolgává idomított férfi pedig minden erőfeszítésével mindig csak olyat fog elérni, ami az idomítás vonalán fekszik, előnyöket soha. Egyre öbbit fog teljesíteni, és minél többet teljesít, annál jobban távolodik tőle a nő. Minél jobban közeledik, dörgölőzik a férfi, annál igényesebbé válik a nő. Minél hevesebben kívánja, annál kevésbé kívánja őt a nő. Minél több komforttal veszi körül, annál jobban elkényelmesedik, annál ostobább és embertelenebb lesz, a férfi pedig egyre magányosabb.

Az idomításnak és kizsákmányolásnak ebből az ördögköréből csak a nők tudnának kitörni. Ezt azonban nem fogják megtenni, mert erre nincs ésszerű okuk. Érzéseikben végképpen nem szabad reménykedni. A nők jéghidegek, és nem ismerik a részvétet. A világ tehát egyre mélyebbre fog süllyedni abba a giccsbe, abba a barbárságba, abba a gyengeelméjűségbe, ami a nőiesség lényege, és a férfiak sohasem fognak álmaikból felébredni.